Warszawa, 4 października 2016 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Komisja Finansów Publicznych
***
Podkomisja stała
do spraw instytucji finansowych
FPB03S-11-16

S P R A W O Z D A N I E P O D K O M I S J I

Podkomisja po rozpatrzeniu rządowych projektów ustaw o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (druk nr 626 i 785) w dniach 13, 14 i 21 września oraz 4 października 2016 r. wnosi o przyjęcie powyższych projektów w formie załączonego projektu ustawy.

Przewodniczący Podkomisji

(-) Jan Szewczak

Projekt

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw[1), 2), 3)]

Art. 1. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.[4)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) zasady dostępu konsumentów do rachunku podstawowego;

5) zasady przenoszenia rachunków płatniczych prowadzonych dla konsumentów.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustawa określa również:

1) podstawowe zasady funkcjonowania rynku krajowych transakcji płatniczych przy użyciu kart płatniczych;

2) zasady prowadzenia stron internetowych porównujących opłaty związane z rachunkiem płatniczym;

3) zasady funkcjonowania schematów płatniczych oraz zasady nadzoru nad tymi schematami.”;

---

1) Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz. Urz. UE L 123 z 19.05.2015, str. 1).

2) Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214).

3) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

4) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1916 oraz z 2015 r. poz. 1764, 1830 i 1893.

2) w art. 2:

a) pkt 1a otrzymuje brzmienie:

„1a) agent rozliczeniowy – dostawcę prowadzącego działalność w zakresie świadczenia usługi płatniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, w tym agenta rozliczeniowego w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz. Urz. UE L 123 z 19.05.2015, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) 2015/751”;”,

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a i 4b w brzmieniu:

„4a) dostawca przekazujący – dostawcę usług płatniczych, który przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku płatniczego;

4b) dostawca przyjmujący – dostawcę usług płatniczych, któremu dostawca przekazujący przekazuje informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku płatniczego;”,

c) po pkt 9a dodaje się pkt 9b w brzmieniu:

„9b) identyfikator dostawcy – kombinację cyfr pozwalającą na jednoznaczne zidentyfikowanie dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunki płatnicze i uczestniczącego w systemach płatności, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4–6, 8 i 9;”,

d) pkt 15a otrzymuje brzmienie:

„15a) karta płatnicza – kartę uprawniającą do wypłaty gotówki lub umożliwiającą złożenie zlecenia płatniczego za pośrednictwem akceptanta lub agenta rozliczeniowego, akceptowaną przez akceptanta w celu otrzymania przez niego należnych mu środków, w tym kartę płatniczą w rozumieniu art. 2 pkt 15 rozporządzenia (UE) 2015/751;”,

e) uchyla się pkt 15aa i 15ab,

f) po pkt 15ab dodaje się pkt 15ac w brzmieniu:

„15ac) konsument – konsumenta w rozumieniu art. 22^1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585);”,

g) pkt 16a otrzymuje brzmienie:

„16a) krajowa transakcja płatnicza – transakcję płatniczą, w przypadku której dostawca płatnika i dostawca odbiorcy prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w tym krajową transakcję płatniczą w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia (UE) 2015/751;”,

h) po pkt 16a dodaje się pkt 16b w brzmieniu:

„16b) kredyt w rachunku płatniczym – kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, 1585 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1357), zwanej dalej „ustawą o kredycie konsumenckim”, oraz kredyt płatniczy, o którym mowa w art. 74 ust. 3;”,

i) po pkt 17 dodaje się pkt 17a w brzmieniu:

„17a) numer rozliczeniowy – unikatowy numer identyfikujący dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunki płatnicze i uczestniczącego w systemach płatności;”,

j) pkt 19a–19b otrzymują brzmienie:

„19a) opłata interchange – opłatę interchange w rozumieniu art. 2 pkt 10 rozporządzenia (UE) 2015/751;

19aa) opłata akceptanta – opłatę akceptanta w rozumieniu art. 2 pkt 12 rozporządzenia (UE) 2015/751;

19ab) opłata systemowa – opłatę z tytułu transakcji płatniczej wykonywanej przy użyciu karty płatniczej lub instrumentu płatniczego opartego na karcie, o którym mowa w art. 2 pkt 20 rozporządzenia (UE) 2015/751, stanowiącą przychód organizacji kartowej;

19b) organizacja kartowa – podmiot, w tym określony organ lub organizację oraz podmiot, o którym mowa w art. 2 pkt 16 rozporządzenia (UE) 2015/751, określający zasady funkcjonowania

systemu kart płatniczych oraz odpowiedzialny za podejmowanie decyzji dotyczących funkcjonowania systemu kart płatniczych;”,

k) po pkt 19b dodaje się pkt 19c w brzmieniu:

„19c) organizacja płatnicza – organizację kartową oraz podmiot, w tym organ lub organizację, określający zasady funkcjonowania schematu płatniczego oraz odpowiedzialny za podejmowanie decyzji dotyczących funkcjonowania schematu płatniczego;”,

l) po pkt 22 dodaje się pkt 22a w brzmieniu:

„22a) podmiot uczestniczący – podmiot, który zawarł z organizacją płatniczą umowę, na podstawie której wydaje instrument płatniczy lub świadczy usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, w ramach schematu płatniczego;”,

m) po pkt 24 dodaje się pkt 24a w brzmieniu:

„24a) przetwarzanie transakcji płatniczych – czynności o charakterze technicznym i operacyjnym, stanowiące etap wykonywania transakcji płatniczej, w szczególności obejmujące:

a) inicjację transakcji, w tym weryfikację instrumentu płatniczego oraz użytkownika tego instrumentu,

b) sprawdzenie danych umożliwiających przeprowadzenie transakcji, w tym stanu rachunku, możliwości dokonania transakcji z wykorzystaniem instrumentu płatniczego oraz dostępności systemu łączności między dostawcami usług płatniczych,

c) generowanie potwierdzenia dokonania transakcji;”,

n) po pkt 26 dodaje się pkt 26a i 26b w brzmieniu:

„26a) schemat płatniczy – zbiór zasad przeprowadzania transakcji płatniczych, wydawania i akceptowania przez dostawców usług płatniczych instrumentów płatniczych i przetwarzania transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu instrumentów płatniczych oraz system kart płatniczych;

26b) system kart płatniczych – system kart płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 16 rozporządzenia (UE) 2015/751;”,

o) po pkt 33 dodaje się pkt 33a w brzmieniu:

„33a) usługi powiązane z rachunkiem płatniczym – usługi świadczone w ramach otwarcia, prowadzenia i zamknięcia rachunku płatniczego, w tym usługi płatnicze, które wiążą się z korzystaniem z rachunku płatniczego, transakcje, o których mowa w art. 6 pkt 7, kredyt w rachunku płatniczym oraz przekroczenie salda na rachunku;”,

p) pkt 35a otrzymuje brzmienie:

„35a) wydawca instrumentu płatniczego – podmiot świadczący usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4, w tym wydawcę w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2015/751;”;

3) w art. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Polecenie przelewu oznacza usługę płatniczą polegającą na uznaniu rachunku płatniczego odbiorcy, w przypadku gdy transakcja płatnicza z rachunku płatniczego płatnika jest dokonywana przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika na podstawie dyspozycji udzielonej przez płatnika.”;

4) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Dostawcy prowadzący rachunki płatnicze umożliwiające świadczenie usług, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. a lub c, nadają tym rachunkom unikatowy identyfikator.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do rachunków bankowych służących do wykonywania transakcji płatniczych prowadzonych dla użytkownika przez bank krajowy, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej oraz NBP.

3. NBP nadaje numery rozliczeniowe dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności, z wyłączeniem dostawców, którym numery rozliczeniowe nadaje się na podstawie odrębnych przepisów, oraz prowadzi wykaz tych numerów.

4. Identyfikator dostawcy oraz numer rozliczeniowy, o którym mowa w ust. 3, nadaje się na wniosek dostawcy zawierający w szczególności jego dane teleadresowe oraz dane odnoszące się do prowadzonej działalności.

5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób nadawania unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez dostawców,
2) sposób nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności,
3) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania numerów rozliczeniowych,
4) sposób nadawania dostawcom identyfikatora dostawcy,
5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania identyfikatora dostawcy,
6) wzór wniosków, o których mowa w ust. 4

– mając na względzie zapewnienie jednolitego sposobu numeracji rachunków płatniczych oraz identyfikacji dostawców zgodnej z obowiązującymi standardami.”;

5) w art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy działów I–III oraz działu IX stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro, w walucie polskiej lub w walucie innego państwa członkowskiego, z wyjątkiem przepisów art. 59ia–59ii, które stosuje się wyłącznie do usług płatniczych dokonywanych w walucie polskiej. Przepisy art. 14a–14c, art. 20a, art. 20b, art. 32b–32e oraz art. 59ij–59iq stosuje się do usług wykonywanych w każdej walucie.”;

6) w art. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisów ustawy, z zastrzeżeniem art. 6a, nie stosuje się do:”;

7) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Do transakcji, o których mowa w art. 6 pkt 7, stosuje się przepisy art. 14f–14i, art. 20a, art. 20b oraz art. 32b–32d.”;

8) w art. 12 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) za wyrażoną w postaci papierowej albo elektronicznej zgodą użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.”;

9) w art. 14:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i w tym ust. wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych, przenoszenia rachunków płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą oraz rozporządzeniem (UE) 2015/751, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.):”,

b) dodaje się ust. 2–11 w brzmieniu:

„2. Nadzór nad funkcjonowaniem schematów płatniczych sprawuje Prezes NBP.

3. Czynności podejmowane przez KNF w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia (UE) 2015/751 przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, polegają w szczególności na:

1) monitorowaniu przestrzegania przepisów rozporządzenia (UE) 2015/751;
2) przeciwdziałaniu próbom naruszenia zakazu określonego w art. 5 rozporządzenia (UE) 2015/751.

4. W przypadku gdy dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, naruszają:

1) ograniczenia w zakresie stosowania opłaty interchange określone w art. 3 lub art. 4 rozporządzenia (UE) 2015/751,
2) zakaz określony w art. 5 rozporządzenia (UE) 2015/751,
3) obowiązki w zakresie stosowania co-badgingu i wyboru marki płatniczej lub aplikacji płatniczej, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2015/751,
4) obowiązki w zakresie rozdzielenia opłat, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (UE) 2015/751,

5) zakaz lub ograniczenia stosowania zasady honorowania wszystkich kart, o których mowa w art. 10 rozporządzenia (UE) 2015/751

– KNF może, w drodze decyzji, nałożyć na tych dostawców karę pieniężną do wysokości 100 000 zł, nie więcej jednak niż do wysokości 1% przychodu z tytułu świadczenia usług płatniczych wykazanego w jego ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku obowiązku badania sprawozdania finansowego – nie wyższą niż 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym.

5. W przypadku gdy dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, nie wykonują lub nienależycie wykonują obowiązki i nie przestrzegają zakazów, o których mowa w art. 11 i art. 12 rozporządzenia (UE) 2015/751, KNF może, w drodze decyzji, nałożyć na tych dostawców karę pieniężną do wysokości 500 000 zł.

6. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w ust. 4 i 5, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia przepisów rozporządzenia (UE) 2015/751, wpływ tego naruszenia na prawidłowe funkcjonowanie rynku usług płatniczych, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową dostawcy, który dokonał naruszenia.

7. Wydanie decyzji, o której mowa w ust. 4 lub 5, następuje po przeprowadzeniu rozprawy.

8. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 4 i 5, stanowią dochód budżetu państwa.

9. Należności z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 4 i 5, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2012 r. poz. 1015, z późn. zm.[5)]), zwanej dalej „ustawą o postępowaniu egzekucyjnym w administracji”.

10. W przypadku stwierdzenia okoliczności wskazujących na możliwość wystąpienia zagrożenia niewykonania lub nienależytego

[5)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1166, 1342 i 1529, z 2013 r. poz. 1289 oraz z 2014 r. poz. 379.

wykonania przez dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–4, 6 i 9, obowiązków określonych w rozporządzeniu (UE) 2015/751, KNF może w szczególności:

1) skierować do dostawcy zalecenia;

2) wystąpić do dostawcy o udzielenie informacji lub wyjaśnień.

11. W przypadku stwierdzenia naruszenia, o którym mowa odpowiednio w art. 3–5 i art. 8–12 rozporządzenia (UE) 2015/751, dokonanego przez unijną instytucję płatniczą, art. 107 ust. 1 i 3–8 stosuje się odpowiednio.”;

10) po art. 14d dodaje się art. 14e–14i w brzmieniu:

„Art. 14e. 1. W celu wykonania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z przepisów działu III rozdziałów 7 i 8 KNF pełni rolę punktu kontaktowego, którego zadanie polega na współpracy z właściwymi organami nadzorczymi wyznaczonymi jako punkty kontaktowe w innych państwach członkowskich, w tym na wymianie informacji niezbędnych do wykonywania tych zadań. Przepis art. 111 stosuje się.

2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1, powinno nastąpić bez zbędnej zwłoki.

3. W przypadku gdy wniosek KNF o podjęcie współpracy w celu wykonania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z przepisów działu III rozdziałów 7 i 8, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony przez organ, o którym mowa w ust. 1, lub organ ten nie podjął działań w rozsądnym terminie, KNF może przekazać sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, zwanego dalej „EUNB”, i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1093/2010”. KNF zawiesza postępowanie do czasu wydania przez EUNB rozstrzygnięcia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia 1093/2010 i wydaje decyzję po wydaniu rozstrzygnięcia przez EUNB.

4. KNF może odmówić udzielenia informacji niezbędnych do wykonywania zadań wynikających z art. 32e oraz z przepisów działu III rozdziałów 7 i 8, jeżeli udzielenie tych informacji może wpływać negatywnie na sprawowanie nadzoru lub na bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

5. KNF, odmawiając udzielenia informacji, o których mowa w ust. 4, powiadamia właściwy organ wyznaczony jako punkt kontaktowy, który zwrócił się z wnioskiem o udzielenie informacji, i wskazuje szczegółowe uzasadnienie swojej odmowy.

Art. 14f. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia:

1) wykaz usług reprezentatywnych obejmujących co najmniej dziesięć, jednak nie więcej niż dwadzieścia usług powiązanych z rachunkiem płatniczym najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów na krajowym rynku, za korzystanie z których przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę;
2) ujednolicone pojęcia i definicje związane z usługami, o których mowa w pkt 1.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a w przypadku ich braku – usługi, które spełniają wyłącznie kryterium najczęstszego wykorzystywania w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku, a także uwzględnia pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010.

3. KNF, co 4 lata, dokonuje oceny aktualności wykazu usług reprezentatywnych, o którym mowa w ust. 1, i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych informację o usługach powiązanych z rachunkiem płatniczym, reprezentatywnych w danym okresie dla krajowego rynku.

4. KNF przekazuje do Komisji Europejskiej i EUNB:

1) informację o wynikach oceny, o której mowa w ust. 3,
2) wykaz usług reprezentatywnych – w przypadku dokonania zmiany przepisów wydanych na podstawie ust. 1 w tym zakresie

– w terminie 2 miesięcy od dnia dokonania tej oceny albo ogłoszenia zmiany przepisów wydanych na podstawie ust. 1 dotyczących wykazu usług reprezentatywnych.

Art. 14g. Dostawca prowadzący rachunki płatnicze jest obowiązany uwzględniać usługi zawarte w wykazie usług reprezentatywnych, o ile je świadczy, oraz stosować używane w nim pojęcia i definicje na potrzeby wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 20a i art. 20b oraz art. 32b–32d.

Art. 14h. 1. Podmiot prowadzący stronę internetową porównującą oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze, która:

1) zawiera ofertę rachunków płatniczych obejmującą powyżej 50% ofert występujących na rynku usług płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
2) porównuje opłaty pobierane przez dostawców przynajmniej za świadczenie usług zawartych w wykazie reprezentatywnych usług oraz posługuje się pojęciami i definicjami zawartymi w tym wykazie,
3) porównuje dostawców pod względem dostępu do gotówki w zakresie:
   a) liczby i lokalizacji bankomatów znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat,
   b) liczby i lokalizacji placówek znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat,
4) zawiera informację o podmiocie prowadzącym stronę,
5) określa jednoznaczne i obiektywne kryteria porównywania ofert,
6) zawiera informacje sformułowane w sposób prosty i jednoznaczny,
7) zawiera aktualne informacje, z podaniem daty ostatniej aktualizacji,
8) wykorzystuje procedurę umożliwiającą zgłaszanie błędów w zamieszczonych informacjach,

9) jest prowadzona przez podmiot niezależny od dostawców

– zamieszcza na tej stronie internetowej oświadczenie, że jest podmiotem porównującym oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze, a prowadzona przez niego strona internetowa spełnia powyższe wymogi, oraz informuje o tym KNF, przekazując opis tej działalności.

2. Ocena spełniania wymogu określonego w ust. 1 pkt 1 uwzględnia dostawców posiadających przynajmniej jedną placówkę na terytorium każdego województwa.

3. Podmiotem niezależnym w rozumieniu ust. 1 pkt 9 jest podmiot, który nie jest jednostką dominującą, zależną ani współzależną wobec jakiegokolwiek dostawcy prowadzącego rachunki płatnicze dla konsumentów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie uczestniczy w jakimkolwiek zakresie w prowadzeniu działalności polegającej na prowadzeniu rachunków płatniczych ani nie prowadzi działalności reklamowej dostawców oferujących usługę prowadzenia rachunku płatniczego.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie informuje KNF, gdy prowadzona przez niego strona internetowa przestała spełniać którykolwiek z wymogów określonych w tym przepisie.

Art. 14i. 1. KNF zamieszcza na stronie internetowej Urzędu KNF wykaz podmiotów, o których mowa w art. 14h ust. 1.

2. KNF wykreśla z wykazu podmiotów, o którym mowa w ust. 1, podmiot, który poinformował ją zgodnie z art. 14h ust. 4, że przestał spełniać którykolwiek z wymogów, o których mowa w art. 14h ust. 1, lub gdy KNF w inny sposób stwierdzi, że strona internetowa prowadzona przez ten podmiot nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie.

3. W przypadku gdy żaden podmiot nie prowadzi strony internetowej spełniającej wymogi, o których mowa w art. 14h ust. 1, stronę taką prowadzi KNF.

4. KNF, co 2 lata, informuje Komisję Europejską o liczbie podmiotów, o których mowa w ust. 1.”;

11) po art. 20 dodaje się art. 20a–20c w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego dostawca przekazuje konsumentowi, z odpowiednim

wyprzedzeniem, w postaci papierowej albo elektronicznej, dokument dotyczący opłat pobieranych z tytułu usług świadczonych w związku z prowadzeniem rachunku płatniczego, w celu umożliwienia konsumentowi porównania ofert dostawców prowadzących rachunki płatnicze.

2. Dokument, o którym mowa w ust. 1, zawiera wykaz usług świadczonych przez dostawcę, zawartych w wykazie usług reprezentatywnych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 14f ust. 1, wraz ze związanymi z nimi stawkami opłat, z uwzględnieniem ewentualnych opłat pobieranych w przypadku niewywiązywania się przez konsumenta ze zobowiązań wynikających z umowy o świadczenie tych usług.

3. W przypadku gdy usługa świadczona przez dostawcę jest oferowana w ramach pakietu usług, dostawca zamieszcza w dokumencie, o którym mowa w ust. 1, informację o opłacie za cały pakiet usług, o usługach zawartych w pakiecie i ich liczbie oraz o dodatkowych opłatach za każdą usługę, która wykracza poza liczbę usług objętych opłatą za cały pakiet usług.

Art. 20b. 1. Dokument dotyczący opłat, o którym mowa w art. 20a ust. 1, stanowi dokument odrębny w stosunku do innych dokumentów przekazywanych konsumentowi przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, z zastrzeżeniem ust. 2 pkt 2, a ponadto:

1) jest krótki i precyzyjny;
2) informacje w nim zawarte są sformułowane w sposób przejrzysty i czytelny oraz nie wprowadzają w błąd;
3) jego układ, struktura i użyte czcionki nie utrudniają zapoznania się z jego treścią;
4) w przypadku oryginału sporządzonego w kolorze, czarno-biała kopia dokumentu nie jest mniej czytelna niż oryginał;
5) jest sporządzony w języku polskim, chyba że dostawca i konsument uzgodnili jego sporządzenie w innym języku;
6) zawiera kwoty opłat wyrażone w walucie polskiej, chyba że konsument zażądał, aby były one podane w walucie innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;
7) w górnej części pierwszej strony zawiera oznaczenie: „Dokument dotyczący opłat z tytułu usług związanych z rachunkiem płatniczym”;

8) zawiera informację, że podane są w nim opłaty za najbardziej reprezentatywne usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, a pełne informacje dotyczące wszystkich usług świadczonych oraz związanych z nimi opłat w ramach umowy ramowej będą przekazywane zgodnie z art. 27;

9) jest sporządzony w ujednoliconym formacie oraz posługuje się symbolem opracowanym zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 3–5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214) – w przypadku ich przyjęcia.

2. Dostawca udostępnia konsumentowi informacje obejmujące objaśnienia pojęć zawartych w wykazie usług reprezentatywnych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 14f ust. 1. Informacje te są:

1) formułowane w sposób przejrzysty i czytelny oraz nie mogą wprowadzać w błąd;

2) przekazywane konsumentowi w odrębnym dokumencie albo zawarte w dokumencie dotyczącym opłat, o którym mowa w art. 20a ust. 1.

3. Dostawca udostępnia konsumentom, nieodpłatnie, dokument dotyczący opłat, o którym mowa w art. 20a ust. 1, oraz odrębny dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w swoich placówkach, w godzinach pracy dostawcy, oraz na swojej stronie internetowej, a na wniosek konsumenta także w postaci papierowej albo elektronicznej.

4. Dostawca może w dokumencie dotyczącym opłat, o którym mowa w art. 20a ust. 1, posługiwać się nazwami handlowymi w odniesieniu do usług zawartych w wykazie usług reprezentatywnych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 14f ust. 1, jeżeli nazwy te stanowią jedynie uzupełnienie pojęć i definicji zawartych w tym wykazie.

Art. 20c. Obowiązki wynikające z art. 20a i art. 20b nie naruszają obowiązków wynikających z art. 27 pkt 3 oraz z przepisów rozdziału 2 ustawy o kredycie konsumenckim.”;

12) w art. 29 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy zmiana dotyczy opłaty za usługę zawartą w wykazie usług reprezentatywnych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 14f ust. 1, dostawca przekazuje użytkownikowi będącemu konsumentem uaktualniony dokument dotyczący opłat, o którym mowa w art. 20a ust. 1.”;

13) po art. 32a dodaje się art. 32b–32e w brzmieniu:

„Art. 32b. 1. Dostawca prowadzący rachunek płatniczy przekazuje konsumentowi, nieodpłatnie, zestawienie wszystkich opłat za usługi powiązane z rachunkiem płatniczym pobranych w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku udzielania kredytu w rachunku płatniczym – także informację o stopie oprocentowania kredytu w rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek pobranych z tego tytułu w tym okresie, a także informację o stopie oprocentowania środków pieniężnych na rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek należnych za dany okres.

2. Dostawca, co najmniej raz w roku kalendarzowym, sporządza zestawienie opłat pobranych z tytułu usług świadczonych w związku z prowadzeniem rachunku płatniczego. W przypadku rozwiązania umowy rachunku płatniczego dostawca przekazuje konsumentowi także zestawienie opłat za okres, za który nie było sporządzane zestawienie opłat, do dnia rozwiązania umowy, nie później niż w terminie 2 tygodni od dnia rozwiązania umowy.

3. W zestawieniu opłat dostawca uwzględnia opłaty pobierane w związku z usługami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 14f ust. 1. W takim przypadku dostawca posługuje się pojęciami i definicjami zawartymi w tym wykazie.

4. Dostawca i konsument uzgadniają sposób przekazywania zestawienia opłat. Na żądanie konsumenta dostawca przekazuje mu zestawienie opłat w postaci papierowej.

Art. 32c. 1. W zestawieniu opłat dostawca uwzględnia:

1) jednostkową opłatę pobieraną od konsumenta za daną usługę, liczbę przypadków skorzystania przez konsumenta z danej usługi w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku gdy usługi są połączone w pakiet usług – opłatę za cały pakiet, liczbę przypadków pobrania opłaty za pakiet

w okresie objętym zestawieniem oraz dodatkową opłatę pobraną za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za pakiet;

2) całkowitą kwotę opłat pobranych od konsumenta za daną usługę, pakiet usług oraz za usługi, które przekroczyły liczbę usług objętych opłatą za pakiet w okresie objętym zestawieniem;

3) w przypadku świadczenia usługi kredytu w rachunku płatniczym – stopę oprocentowania tego kredytu oraz całkowitą kwotę odsetek pobranych z tytułu kredytu w okresie objętym zestawieniem;

4) w przypadku oprocentowania środków na rachunku – stopę ich oprocentowania stosowaną dla danego rachunku płatniczego oraz całkowitą kwotę odsetek należnych za okres objęty zestawieniem;

5) całkowitą kwotę opłat pobranych za wszystkie usługi powiązane z rachunkiem płatniczym świadczone w okresie objętym zestawieniem.

2. Do zestawienia opłat stosuje się odpowiednio przepisy art. 20b ust. 1 pkt 1–6, 9 i ust. 4, przy czym dokument ten w górnej części pierwszej strony zawiera oznaczenie „Zestawienie opłat”.

Art. 32d. 1. W informacjach handlowych i reklamowych kierowanych do konsumentów oraz postanowieniach umów zawieranych z konsumentami dostawca jest obowiązany posługiwać się pojęciami i definicjami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 14f ust. 1, jeżeli odnoszą się do tych usług. Dostawca może używać nazw handlowych, jeżeli informacja będzie wskazywać odpowiadającą danej nazwie handlowej nazwę usługi uwzględnionej w tym wykazie.

2. Dostawca, który oferuje konsumentom rachunek płatniczy w pakiecie usług z innym produktem lub usługą niepowiązaną z rachunkiem płatniczym, przed zawarciem umowy informuje konsumenta o możliwości zawarcia umowy rachunku płatniczego oddzielnie, a jeżeli jest to możliwe – także o wszystkich opłatach związanych z każdym produktem lub usługą, które można nabyć oddzielnie.

Art. 32e. Do dnia 31 stycznia według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego, właściwe organy, o których mowa w art. 14, co 2 lata informują Komisję Europejską o stwierdzonych przypadkach

nierealizowania przez dostawców nadzorowanych przez te organy obowiązków wynikających z art. 20a, art. 20b i art. 32b–32d.”;

14) uchyla się art. 34b;

15) art. 38a otrzymuje brzmienie:

„Art. 38a. 1. Organizacja kartowa, wydawca karty płatniczej oraz agent rozliczeniowy udostępniają na swoich stronach internetowych informację o aktualnych stawkach opłaty interchange.

2. Organizacja kartowa udostępnia informację o stawkach opłaty systemowej na swojej stronie internetowej.

3. Organizacja kartowa nie może pobierać opłaty z tytułu krajowej transakcji płatniczej przy użyciu karty płatniczej lub instrumentu opartego na karcie płatniczej, o którym mowa w art. 2 pkt 20 rozporządzenia (UE) 2015/751, wydanej w ramach umowy z inną organizacją kartową.”;

16) w dziale III dodaje się rozdziały 7 i 8 w brzmieniu:

„Rozdział 7

Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego

Art. 59ia. 1. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, oferujący usługi związane z prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów, są obowiązani do świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego. Obowiązek ten w przypadku dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 9 dotyczy wyłącznie członków danej kasy oszczędnościowo-kredytowej.

2. Podstawowy rachunek płatniczy jest przeznaczony dla konsumentów, dla których żaden dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w ramach działalności wykonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie prowadzi innego rachunku płatniczego w walucie polskiej umożliwiającego wykonywanie transakcji, o których mowa w ust. 3.

3. Podstawowy rachunek płatniczy umożliwia konsumentowi wyłącznie:

1) otwarcie, prowadzenie lub zamknięcie rachunku;

2) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na rachunek;

3) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku na terytorium któregokolwiek państwa członkowskiego, w bankomacie lub w placówce dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w godzinach pracy tego dostawcy lub poza nimi, lub przy użyciu terminala płatniczego, jeżeli konsument wyrazi wolę zawarcia umowy również w zakresie usługi umożliwiającej takie wypłaty;

4) wykonywanie na terytorium państw członkowskich transakcji płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2, w szczególności w urządzeniach akceptujących instrumenty płatnicze, placówce dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, lub za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, przy czym w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej podstawowy rachunek płatniczy zapewnia także możliwość dokonywania transakcji płatniczych bez fizycznego wykorzystania karty oraz możliwość rozliczania przez dostawcę transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej, powodujących przekroczenie środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o kredycie konsumenckim.

4. Obowiązek zapewnienia wypłaty w placówce poza godzinami pracy dostawcy następuje wyłącznie w przypadku gdy dostawca oferuje takie usługi.

5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w ramach podstawowego rachunku płatniczego jest obowiązany zapewnić usługi, o których mowa w ust. 3, w zakresie, w jakim świadczy takie usługi w ramach prowadzenia innych rachunków płatniczych.

6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, udostępnia na prośbę konsumenta, nieodpłatnie, informacje o podstawowych rachunkach płatniczych dostępnych w jego ofercie, warunkach korzystania z rachunków oraz opłatach z tym związanych.

Art. 59ib. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1-3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może poprzez centralną informację o rachunkach, o której mowa w art. 92bb ustawy – Prawo bankowe, sprawdzić czy konsument posiada rachunek płatniczy umożliwiający wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, prowadzony przez dostawcę, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1-3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej.

Art. 59ic. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, otwiera i prowadzi podstawowy rachunek płatniczy konsumenta na podstawie zawartej z konsumentem umowy podstawowego rachunku płatniczego. Dostawca udostępnia wnioski o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego w postaci papierowej w swoich placówkach, a wzór wniosku – na swojej stronie internetowej. Konsument może również ustnie żądać zawarcia umowy rachunku podstawowego, bez składania pisemnego wniosku, o ile dostawca dopuszcza taką możliwość.

2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia przez konsumenta innej umowy o świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy. Zakaz ten nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa łączących konsumenta z dostawcą.

3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 10 dni roboczych od dnia otrzymania kompletnego wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, zawiera z konsumentem taką umowę albo informuje o odmowie jej zawarcia. W przypadku kompletnego wniosku złożonego za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli dostawca dopuszcza taką możliwość, wyznacza on konsumentowi termin, nie krótszy niż 10 dni roboczych, na podpisanie umowy w placówce dostawcy albo zawiera z konsumentem umowę za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

4. W przypadku dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, termin wskazany w ust. 3 jest liczony od dnia potwierdzenia możliwości bycia członkiem tego dostawcy.

5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, odmawia zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku:

1) gdy jest to uzasadnione względami ostrożnościowymi wynikającymi z podejrzenia popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137), zwanej dalej „Kodeksem karnym”;
2) dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 9, jeżeli konsument składający wniosek nie jest członkiem spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej będącej tym dostawcą lub nie spełnia kryteriów uzyskania statusu członka tej kasy;
3) gdy dostawca posiada uprawdopodobnioną informację o udziale konsumenta w przestępstwie popełnionym z wykorzystaniem rachunku płatniczego lub uprawdopodobnioną informację, że środki, które mają być zgromadzone na rachunku, pochodzą z przestępstwa.

6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może odmówić zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy:

1) konsument jest stroną umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, zawartą z dostawcą prowadzącym działalność w zakresie usług płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, umożliwiającego wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3;
2) dane identyfikacyjne konsumenta są zgodne z danymi osób znajdującymi się na międzynarodowych listach sankcyjnych lub Liście ostrzeżeń publicznych KNF publikowanej na podstawie art. 6b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym;
3) konsument nie posiada ważnego dokumentu potwierdzającego jego tożsamość;

4) umowa rachunku płatniczego zawarta między tym dostawcą a konsumentem została rozwiązana ze względu na rażące naruszenie jej postanowień przez konsumenta;
5) konsument nie podpisał umowy w placówce dostawcy w terminie, o którym mowa w ust. 3 zdanie pierwsze, albo w tym terminie nie zawarł umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość;
6) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego;
7) konsument nie podał adresu zamieszkania lub innego adresu korespondencyjnego znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

7. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 i 6, dostawca niezwłocznie informuje konsumenta, nieodpłatnie, o przyczynach odmowy zawarcia umowy, chyba że przekazanie takiej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299 i 615), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy".

8. W przypadku odmowy zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego na podstawie ust. 5 pkt 1 dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, jest obowiązany stosować odpowiednie środki wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy.

Art. 59id. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, jest obowiązany oferować podstawowe rachunki płatnicze w walucie polskiej.

Art. 59ie. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, prowadzi podstawowy rachunek płatniczy w zakresie krajowych transakcji płatniczych nieodpłatnie.

2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać opłaty za świadczenie usług udostępnianych w ramach rachunku

podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykonaniu w ciągu miesiąca 5 takich krajowych transakcji płatniczych na rzecz konsumenta. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, powiązanych z jakimkolwiek rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę.

3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, przy użyciu bankomatów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, po wykonaniu w ciągu miesiąca 5 takich krajowych transakcji płatniczych na rzecz konsumenta. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez ostatnie 12 miesięcy przez tego dostawcę w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, świadczonych w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę i przy użyciu bankomatów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy.

4. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobrać od konsumenta opłatę za wydanie karty płatniczej. Opłata ta nie może być wyższa niż opłata najczęściej stosowana przez ostatnie 12 miesięcy przez tego dostawcę za wydanie karty płatniczej udostępnianej w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę.

5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, zapewnia konsumentom możliwość wykonywania operacji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, w swoich placówkach oraz za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, o ile dostawca oferuje taki dostęp. Dostawca nie może oferować wyłącznie podstawowych rachunków płatniczych, z których korzystanie odbywałoby się za pomocą środków elektronicznego dostępu do rachunku, chyba że dostawca oferuje wyłącznie usługi świadczone za pomocą takich środków.

Art. 59if. Umowa podstawowego rachunku płatniczego stanowi umowę ramową, do której mają zastosowanie przepisy działu II rozdziału 3.

Art. 59ig. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może wypowiedzieć umowę podstawowego rachunku płatniczego, w przypadku gdy:

1) konsument umyślnie albo w wyniku rażącego niedbalstwa wykorzystał rachunek do celów niezgodnych z prawem;
2) istnieje uzasadnione podejrzenie, że środki zgromadzone na rachunku pochodzą z działalności przestępczej lub mają związek z taką działalnością;
3) na rachunku nie dokonano żadnych operacji przez ponad 24 kolejne miesiące, z wyjątkiem operacji z tytułu pobierania opłat lub naliczania odsetek od zgromadzonych na rachunku środków pieniężnych;
4) konsument podał nieprawdziwe informacje lub zataił prawdziwe informacje we wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, jeżeli podanie prawdziwych informacji skutkowałoby odrzuceniem wniosku;
5) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego;
6) konsument zawarł inną umowę rachunku płatniczego, który umożliwia mu wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3, 5 lub 6, nieodpłatna informacja o przyczynach wypowiedzenia umowy podstawowego rachunku płatniczego jest przekazywana konsumentowi, w postaci papierowej albo elektronicznej, wraz z wypowiedzeniem tej umowy, chyba że przekazanie tej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy. Dostawca może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem.

3. W informacji, o której mowa w ust. 2, dostawca wskazuje tryb, w jakim konsument może dochodzić swoich praw w związku z rozwiązaniem umowy

podstawowego rachunku płatniczego, oraz informuje go o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.

4. Wypowiedzenie umowy podstawowego rachunku płatniczego z przyczyn określonych w ust. 1 pkt 1, 2 i 4 następuje ze skutkiem natychmiastowym.

5. Po wypowiedzeniu umowy podstawowego rachunku płatniczego z przyczyn określonych w ust. 1 konsument wskazuje dostawcy sposób, w jaki chce uzyskać zwrot środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku. W przypadku nieuzyskania przez dostawcę takiej informacji może on złożyć środki pieniężne znajdujące się na rachunku podstawowym do depozytu sądowego lub w inny sposób zabezpieczyć środki pieniężne zgromadzone na rachunku. O sposobie zabezpieczenia dostawca pisemnie informuje konsumenta.

Art. 59ih. 1. KNF zamieszcza na swojej stronie internetowej informacje o zasadach dostępu do podstawowego rachunku płatniczego.

2. Do dnia 31 stycznia danego roku kalendarzowego dostawcy oferujący w roku poprzednim podstawowe rachunki płatnicze przekazują do KNF informacje o liczbie otwartych w tym roku podstawowych rachunków płatniczych oraz o stosunku liczby przypadków odmowy zawarcia umowy takiego rachunku do liczby złożonych wniosków, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.

3. KNF, co 2 lata, w terminie do końca lutego roku kalendarzowego następującego po upływie okresu sprawozdawczego, informuje Komisję Europejską o liczbie dostawców świadczących usługę podstawowego rachunku płatniczego oraz przekazuje informacje uzyskane zgodnie z ust. 2.

Rozdział 8

Przeniesienie rachunku płatniczego

Art. 59ii. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do przenoszenia rachunku płatniczego prowadzonego dla użytkownika będącego konsumentem między dostawcami mającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz usług powiązanych z tym rachunkiem, świadczonych na rzecz konsumenta.

2. Przez przeniesienie rachunku płatniczego należy rozumieć przekazanie, na wniosek konsumenta, przez dostawcę przekazującego dostawcy przyjmującemu informacji o wszystkich lub niektórych zleceniach stałych dotyczących poleceń przelewu oraz regularnie przychodzących na rachunek płatniczy prowadzony dla konsumenta przez dostawcę przekazującego poleceniach przelewu i poleceniach zapłaty, w ramach rachunku płatniczego albo jakiegokolwiek dodatniego salda, z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy otwarty dla konsumenta przez dostawcę przyjmującego, w walucie rachunku płatniczego, którego dotyczą przekazywane informacje, łącznie z ewentualnym zamknięciem rachunku płatniczego prowadzonego dla konsumenta przez dostawcę przekazującego.

Art. 59ij. 1. Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do rachunków płatniczych umożliwiających co najmniej:

1) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na ten rachunek;
2) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku;
3) zlecanie i odbieranie transakcji płatniczych.

2. Dostawca przyjmujący, który nie świadczy usług świadczonych przez dostawcę przekazującego w ramach prowadzonego rachunku płatniczego, nie jest obowiązany do ich świadczenia w ramach rachunku otwieranego przez niego dla konsumenta w ramach przeniesienia rachunku.

Art. 59ik. 1. Dostawca przekazujący lub dostawca przyjmujący informują konsumenta, nieodpłatnie, na jego żądanie, w sposób przejrzysty i czytelny, o trybie przeniesienia rachunku płatniczego.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności:

1) obowiązki i uprawnienia dostawcy przekazującego, dostawcy przyjmującego i konsumenta;
2) terminy zakończenia poszczególnych czynności w ramach przeniesienia rachunku płatniczego;
3) wskazanie usług płatniczych, które świadczy ten dostawca, w tym warunków, na jakich je świadczy, oraz możliwych ograniczeń, które mogą wyniknąć w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego w powiązaniu z tymi usługami;

4) opłaty związane z przeniesieniem rachunku płatniczego, o ile są pobierane;
5) informacje, które konsument będzie musiał przedstawić w celu przeniesienia rachunku płatniczego;
6) wskazanie pozasądowych procedur rozstrzygania sporów, w tym właściwych sądów polubownych.

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, dostawca przekazuje w postaci papierowej albo elektronicznej, we wszystkich swoich placówkach dostępnych dla konsumentów, a także udostępnia je na swojej stronie internetowej.

Art. 59il. 1. Po złożeniu przez konsumenta upoważnienia do przeniesienia rachunku płatniczego i w zakresie w nim określonym, dostawca przyjmujący podejmuje czynności zmierzające do przeniesienia rachunku płatniczego konsumenta lub usług powiązanych z rachunkiem płatniczym wskazanych przez konsumenta w zakresie, w jakim dostawca przyjmujący świadczy takie usługi. W przypadku gdy rachunek płatniczy jest prowadzony dla dwóch lub więcej konsumentów, upoważnienia udzielają wszyscy konsumenci.

2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, może być złożone w postaci papierowej albo elektronicznej, w przypadku gdy zapewniona jest jednoznaczna identyfikacja elektroniczna konsumenta upoważniającego do przeniesienia rachunku. Upoważnienie jest sporządzane w języku polskim lub innym języku uzgodnionym przez dostawcę przyjmującego i konsumenta.

3. W upoważnieniu konsument może w szczególności:
1) określić szczegółowo przychodzące polecenia przelewu i zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz upoważnić dostawcę przyjmującego do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione;
2) określić datę, od której zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty mają być wykonywane z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przyjmującego.

4. Datę, o której mowa w ust. 3 pkt 2, ustala się na co najmniej 6 dni roboczych licząc od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego dokumentów przekazanych przez dostawcę przekazującego zgodnie z art. 59im ust. 3. W przypadku określenia daty na dzień wcześniejszy, zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty dostawca przyjmujący

wykonuje po upływie 6 dni roboczych od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego tych dokumentów.

Art. 59im. 1. Dostawca przyjmujący, w terminie 2 dni roboczych od dnia otrzymania upoważnienia, o którym mowa w art. 59il ust. 1, zwraca się do dostawcy przekazującego o dokonanie następujących czynności, o ile zostały objęte upoważnieniem:

1) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, wykazu istniejących zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz dostępnych informacji o upoważnieniach do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione;
2) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, dostępnych informacji o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceniach zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu 13 miesięcy poprzedzających dzień zwrócenia się o te informacje;
3) zaprzestania akceptowania poleceń zapłaty i przychodzących poleceń przelewu, ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu, w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany przez konsumenta u dostawcy przyjmującego;
4) anulowania zleceń stałych ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu;
5) przekazania środków pieniężnych pozostających na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego w dniu określonym przez konsumenta w upoważnieniu, o którym mowa w art. 59il ust. 1;
6) zamknięcia rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta.

2. Jeżeli dostawca przyjmujący jest podmiotem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, i dokonuje weryfikacji członkostwa konsumenta, termin określony w ust. 1 jest liczony od dnia dokonania pozytywnej weryfikacji członkostwa.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dostawca przekazujący dokonuje następujących czynności, o ile są objęte upoważnieniem:

1) przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania takiego wniosku;
2) ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu zaprzestaje akceptowania przychodzących na rachunek płatniczy poleceń przelewu i poleceń zapłaty w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany lub otwarty przez konsumenta u dostawcy przyjmującego, a w przypadku odmowy przyjęcia transakcji dostawca przekazujący informuje płatnika lub odbiorcę o przyczynach odmowy;
3) anuluje zlecenia stałe ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu;
4) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy prowadzony przez dostawcę przyjmującego, w dniu określonym w upoważnieniu;
5) zamyka rachunek płatniczy w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli nie istnieją na nim nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiające jego zamknięcie, i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w pkt 1–3.

4. W przypadku gdy nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie rachunku płatniczego konsumenta w terminie, o którym mowa w ust. 3 pkt 5, dostawca przekazujący niezwłocznie informuje o tym konsumenta.

5. Dostawca przekazujący nie może pobierać żadnych opłat od konsumenta oraz dostawcy przyjmującego za przekazywanie informacji, o które zwrócił się ten dostawca zgodnie z ust. 1 pkt 1.

6. Dostawca przyjmujący, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 1, wykonuje następujące czynności, o ile są objęte upoważnieniem:

1) ustanawia i realizuje zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu, o których ustanowienie wystąpił konsument, ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;

2) dokonuje niezbędnych przygotowań do akceptowania poleceń zapłaty i akceptuje polecenia zapłaty ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
3) w stosownych przypadkach informuje konsumenta o prawach przysługujących mu zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;
4) informuje płatników wskazanych w upoważnieniu i dokonujących regularnie przychodzących poleceń przelewu na rachunek płatniczy konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz przekazuje płatnikom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59il ust. 1;
5) informuje odbiorców określonych w upoważnieniu i stosujących polecenie zapłaty do pobierania środków pieniężnych z rachunku płatniczego konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz o dniu, od którego polecenia zapłaty mają być realizowane z tego rachunku płatniczego, a także przekazuje tym odbiorcom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59il ust. 1.

7. Dostawca przyjmujący wykonuje czynności, o których mowa w ust. 6, w zakresie, w jakim umożliwiają mu to informacje przedstawione przez dostawcę przekazującego lub konsumenta, a w przypadku braku takich informacji zwraca on się o ich przekazanie.

8. W przypadku gdy konsument osobiście przekazuje informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 4 i 5, płatnikom lub odbiorcom, dostawca przyjmujący przekazuje konsumentowi, w terminie, o którym mowa w ust. 6, dane identyfikujące rachunek płatniczy oraz wskazuje datę, o której mowa w art. 59il ust. 3 pkt 2.

9. W celu zachowania ciągłości świadczenia usług płatniczych na rzecz konsumenta w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego, dostawca przekazujący nie może dokonać blokady instrumentów płatniczych przed dniem

wskazanym w upoważnieniu udzielonym przez konsumenta, z zastrzeżeniem art. 41 ust. 2.

Art. 59in. 1. Jeżeli konsument zgłosi dostawcy prowadzącemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jego rachunek płatniczy zamiar otwarcia rachunku płatniczego u dostawcy prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim, dostawca ten, po otrzymaniu wniosku:

1) przekazuje konsumentowi, nieodpłatnie, wykaz aktywnych zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz wystawionych przez dłużnika upoważnień do realizacji poleceń zapłaty, o ile są dostępne, a także dostępne informacje o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceniach zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu 13 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku; przepis art. 59ij ust. 2 stosuje się odpowiednio;
2) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym konsumenta na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony przez nowego dostawcę usług płatniczych, o ile wniosek zawiera dane umożliwiające jego identyfikację i identyfikację rachunku płatniczego konsumenta;
3) zamyka rachunek płatniczy konsumenta, o ile takie żądanie jest objęte wnioskiem konsumenta.

2. Z zastrzeżeniem art. 35 ust. 1, w przypadku gdy konsument nie ma na rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań, dostawca prowadzący ten rachunek realizuje czynności określone w ust. 1 w dniu wskazanym przez konsumenta, nie wcześniej jednak niż po upływie 6 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku konsumenta, chyba że konsument i dostawca uzgodnią inny termin. W przypadku gdy na rachunku płatniczym konsumenta znajdują się nieuregulowane zobowiązania, które uniemożliwiają zamknięcie tego rachunku, dostawca w terminie wynikającym ze zdania pierwszego, niezwłocznie po otrzymaniu wniosku, informuje o tym konsumenta.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 w zdaniu pierwszym i w art. 59im ust. 3 pkt 5, dostawca może stwierdzić istnienie nieuregulowanych zobowiązań uniemożliwiających zamknięcie rachunku w terminie, o którym mowa w ust. 2, jeżeli przeniesienie dotyczy w szczególności:

1) rachunku, na którym jest blokada środków z tytułu nierozliczonej transakcji płatniczej;
2) rachunku, z którego są dokonywane spłaty kredytów, w tym udzielonych z wykorzystaniem karty kredytowej;
3) rachunku:
   a) na którym dokonano zajęcia środków w toku postępowania egzekucyjnego lub zabezpieczającego,
   b) z innymi blokadami środków,
   c) na którym została ustanowiona kaucja środków na poczet zobowiązań konsumenta wobec innego dostawcy;
4) rachunku z saldem zerowym i zaległymi opłatami, w przypadku gdy dostawca przyjmujący nie wprowadza przekroczenia salda na rachunku, a opłaty są naliczone, ale nie zostały pobrane;
5) rachunku z saldem ujemnym;
6) rachunku z otwartą akredytywą, otwartym inkasem dokumentowym lub inkasem czeków w obrocie krajowym lub dewizowym;
7) rachunku prowadzonego dla konsumenta, wobec którego zostało wydane postanowienie o ogłoszeniu przez niego upadłości lub który złożył wniosek o ogłoszenie upadłości;
8) rachunku powiązanego z członkostwem u dostawcy prowadzącego taki rachunek.

Art. 59io. 1. Dostawca przekazujący i dostawca przyjmujący, na wniosek konsumenta, udostępniają mu, nieodpłatnie, dane dotyczące istniejących usług zleceń stałych i poleceń zapłaty, powiązanych z rachunkami płatniczymi, które są objęte usługą przeniesienia rachunku, prowadzonymi dla tego konsumenta przez tych dostawców.

2. Opłaty pobierane od konsumenta przez dostawcę przekazującego lub dostawcę przyjmującego za czynności inne niż przekazywanie informacji, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 59im ust. 1 pkt 1 i 2, wykonywane zgodnie z art. 59il i art. 59im, nie mogą być wyższe niż rzeczywiste koszty ponoszone przez danego dostawcę z tytułu wykonywanych czynności.

Art. 59ip. 1. Dostawca przyjmujący lub dostawca przekazujący niezwłocznie wyrównuje każdą szkodę finansową konsumenta wynikającą

bezpośrednio z niewywiązania się przez danego dostawcę z obowiązków wynikających z art. 59ik–59in.

2. Przez straty, o których mowa w art. 361 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, należy rozumieć opłaty i odsetki pobrane przez dostawcę przekazującego, które nie zostałyby pobrane w przypadku gdyby dostawca wypełnił obowiązki wynikające z art. 59ik–59in, a przez korzyści, o których mowa w tym przepisie, należy rozumieć odsetki wynikające z oprocentowania środków na rachunku, które zostałyby naliczone, gdyby dostawca wypełnił obowiązki wynikające z art. 59ik–59in.

Art. 59iq. 1. Do dnia 31 stycznia danego roku kalendarzowego dostawca uczestniczący w przeniesieniu rachunku jako dostawca przekazujący przekazuje do KNF informacje o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego w poprzednim roku kalendarzowym, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.

2. KNF, co 2 lata, informuje Komisję Europejską o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego w tym okresie, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.

Art. 59ir. 1. W przypadku gdy dostawca, o którym mowa w art. 59ii ust. 1, inny niż dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, właściwy organ nadzoru, o którym mowa w art. 14, może nałożyć na tego dostawcę karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez organ.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, organ nadzoru uwzględnia wagę, czas trwania i przyczyny naruszenia obowiązku określonego w art. 59ii ust. 1, rozmiar prowadzonej przez dostawcę działalności oraz jego sytuację finansową.

3. Wpływy z tytułu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

4. Należności z tytułu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

17) w art. 60 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wydanie zezwolenia obejmującego świadczenie usług, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, następuje po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP. Opinia Prezesa NBP obejmuje ocenę wniosku w zakresie zgodności z prawem oraz zapewnienia bezpieczeństwa i sprawności świadczenia usługi płatniczej.”;

18) w art. 61 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wnioskodawca oraz instytucja płatnicza, po uzyskaniu zezwolenia, niezwłocznie powiadamia KNF o każdej zmianie mającej wpływ na aktualność informacji i dokumentów dołączonych do wniosku zgodnie z ust. 1. Jeżeli powiadomienie zawiera informacje mające wpływ na sposób świadczenia usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, KNF niezwłocznie przekazuje te informacje Prezesowi NBP.”;

19) w art. 61a dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Opinia, o której mowa w art. 60 ust. 3, jest wydawana przez Prezesa NBP w terminie miesiąca od dnia doręczenia wniosku przekazanego przez KNF.”;

20) w art. 64a w ust. 1 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) zasady i procedury wypełniania obowiązków instytucji obowiązanych w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy,”;

21) po art. 68 dodaje się art. 68a w brzmieniu:

„Art. 68a. W przypadku powzięcia przez Prezesa NBP informacji, że działalność instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatniczego, Prezes NBP zawiadamia o tym KNF.”;

22) w art. 92 w ust. 5 w pkt 4 wyrazy „ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem karnym”” zastępuje się wyrazami „Kodeksu karnego”;

23) w art. 99 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji płatniczych, w tym prowadzonej przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 i rozporządzenia (UE) 2015/751 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 60 ust. 1;”;

24) w art. 111 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) właściwym organom państw członkowskich wyznaczonym jako punkty kontaktowe, o których mowa w art. 14e ust. 1.”;

25) w art. 113:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowe instytucje płatnicze są obowiązane do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru. Wpłata krajowej instytucji płatniczej nie może przekroczyć rocznie 1% kwoty, o której mowa w art. 76 ust. 4 pkt 2, obliczonej na ostatni dzień roku, za który należna jest wpłata na pokrycie kosztów nadzoru.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Równowartość w walucie polskiej kwoty w euro, o której mowa w art. 76 ust. 4 pkt 2, ustala się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w ostatnim dniu roku, za który należna jest wpłata na pokrycie kosztów nadzoru, a jeżeli kurs w ten dzień nie jest ogłaszany – kursu z dnia poprzedniego.”,

c) uchyla się ust. 2–4,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

26) w art. 125 ust. 8a otrzymuje brzmienie:

„8a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy umowy gwarancji bankowej oraz umowy gwarancji ubezpieczeniowej, o których mowa w ust. 2, kierując się potrzebą uwzględnienia niezbędnych elementów umowy.”;

27) uchyla się art. 132;

28) w art. 132z w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym prowadzonej przez ich agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których krajowa instytucja pieniądza elektronicznego świadczy usługi płatnicze lub dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 132v ust. 1, z przepisami ustawy, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 i rozporządzenia (UE) 2015/751 oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 132a ust. 1;”;

29) po dziale VIIa dodaje się dział VIIb w brzmieniu:

„DZIAŁ VIIB

Schematy płatnicze

Art. 132zl. Czynności podejmowane przez Prezesa NBP w ramach nadzoru, o którym mowa w art. 14 ust. 2, polegają w szczególności na:

1) wydawaniu zgody na prowadzenie schematu płatniczego oraz zgody na zmianę zasad funkcjonowania schematu płatniczego;

2) dokonywaniu oceny funkcjonowania schematów płatniczych;

3) żądaniu przedstawienia informacji lub dokumentów niezbędnych do oceny funkcjonowania schematu płatniczego;
4) pozyskiwaniu informacji o prowadzonej działalności;
5) wydawaniu zaleceń;
6) wydawaniu decyzji o czasowym, częściowym albo całkowitym wstrzymaniu funkcjonowania schematu płatniczego albo uchyleniu zgody na prowadzenie schematu płatniczego;
7) nakładaniu kar pieniężnych.

Art. 132zm. 1. Prowadzenie schematu płatniczego wymaga zgody Prezesa NBP.

2. Zgody Prezesa NBP wymaga również zmiana zasad funkcjonowania schematu płatniczego.

3. Prezes NBP wydaje zgodę, o której mowa w ust. 1 i 2, jeżeli zasady dostępu do schematu płatniczego są ustalone według obiektywnych, równych i proporcjonalnych kryteriów, a ograniczenia w dostępie do tego schematu nie mogą być większe, niż jest to konieczne ze względu na ochronę przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz ze względu na ochronę finansową i operacyjną stabilności schematu płatniczego.

Art. 132zn. 1. Organizacja płatnicza składa wniosek o wydanie zgody, o której mowa w art. 132zm ust. 1 lub 2, co najmniej na 3 miesiące przed planowanym rozpoczęciem funkcjonowania schematu płatniczego lub co najmniej na 3 miesiące przed planowanym wprowadzeniem zmian w zasadach funkcjonowania schematu płatniczego.

2. Za rozpoczęcie funkcjonowania schematu płatniczego, o którym mowa w ust. 1, uznaje się termin zawarcia pierwszej umowy o wydawanie danego instrumentu płatniczego z wydawcą prowadzącym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub termin wydania pierwszego instrumentu płatniczego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, organizacja płatnicza załącza dokumenty i udostępnia informacje potwierdzające zgodność schematu płatniczego z wymogami określonymi w art. 132zp, a także wskazuje swoją nazwę i siedzibę oraz nazwę i siedzibę każdego podmiotu ponoszącego

odpowiedzialność za działanie schematu płatniczego zgodnie z tymi wymogami, wraz z określeniem jego zakresu odpowiedzialności.

4. Jeżeli schemat płatniczy jest systemem kart płatniczych, do wniosku, o którym mowa w ust. 1, organizacja płatnicza załącza także dokumenty i udostępnia informacje potwierdzające zgodność ustalonych przez nią zasad funkcjonowania schematu płatniczego z wymogami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2015/751.

5. Prezes NBP odmawia wydania zgody, o której mowa w art. 132zm ust. 1 lub 2, jeżeli:

1) zasady funkcjonowania schematu płatniczego są niezgodne z przepisami prawa lub
2) nie zostały zapewnione bezpieczeństwo lub sprawność funkcjonowania schematu płatniczego albo systemu płatności, w którym są dokonywane przetwarzanie, rozliczenie lub rozrachunek płatności w ramach schematu płatniczego, lub
3) zasady funkcjonowania schematu płatniczego nie spełniają wymogów określonych w art. 132zm ust. 3 lub art. 132zp ust. 4.

6. Prezes NBP wydaje zgodę, o której mowa w art. 132zm ust. 1 lub 2, albo odmawia jej wydania w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku lub jego uzupełnienia.

Art. 132zo. 1. Zgoda, o której mowa w art. 132zm ust. 1 lub 2, nie jest wymagana, jeżeli:

1) organizacja płatnicza jest jednocześnie jedynym wydawcą instrumentu płatniczego oraz jedynym podmiotem świadczącym usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, lub
2) organizacja płatnicza podlega nadzorowi odpowiedniego organu nadzoru państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub odpowiedniego organu Unii Europejskiej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w celu rozpoczęcia funkcjonowania schematu płatniczego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organizacja płatnicza informuje Prezesa NBP o poddaniu ocenie zasad funkcjonowania schematu płatniczego przez odpowiedni organ nadzoru państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska lub odpowiedni

organ Unii Europejskiej co najmniej na miesiąc przed planowanym terminem rozpoczęcia funkcjonowania schematu płatniczego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W takim przypadku organizacja płatnicza dołącza odpis odpowiedniego dokumentu potwierdzającego dokonanie oceny zasad funkcjonowania schematu płatniczego wraz z dokumentacją, która podlegała tej ocenie, oraz informację o rodzajach instrumentów płatniczych, które będą wydawane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w celu wprowadzenia zmian w zasadach funkcjonowania schematu płatniczego, organizacja płatnicza informuje Prezesa NBP co najmniej na miesiąc przed planowanym wprowadzeniem takich zmian, dołączając dokumenty i informacje dotyczące tych zmian.

4. Organizacja płatnicza może rozpocząć funkcjonowanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo zmienić zasady funkcjonowania schematu płatniczego, jeżeli Prezes NBP w terminie miesiąca od dnia przekazania dokumentów i informacji nie stwierdzi, że zasady funkcjonowania schematu płatniczego nie zapewniają w wystarczającym stopniu bezpieczeństwa lub sprawności funkcjonowania schematu płatniczego albo infrastruktury, systemów płatności lub schematów płatniczych, z którymi schemat płatniczy jest powiązany.

5. W przypadku stwierdzenia przez Prezesa NBP, że zasady funkcjonowania schematu płatniczego nie zapewniają w wystarczającym stopniu bezpieczeństwa lub sprawności funkcjonowania schematu płatniczego albo infrastruktury, systemów płatności lub schematów płatniczych, z którymi schemat płatniczy jest powiązany, wzywa on organizację płatniczą do wystąpienia z wnioskiem o uzyskanie zgody, o której mowa w art. 132zm ust. 1.

6. Przepis ust. 1 pkt 2 nie stosuje się, jeżeli zmiana zasad funkcjonowania schematu płatniczego dotyczy wyłącznie funkcjonowania schematu płatniczego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W takim przypadku art. 132zn ust. 1 i 3-6 stosuje się odpowiednio.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, jeżeli schemat płatniczy jest systemem kart płatniczych, organizacja kartowa przekazuje Prezesowi NBP

informacje potwierdzające zgodność ustalonych przez nią zasad funkcjonowania systemu kart płatniczych z wymogami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2015/751 co najmniej na 2 miesiące przed planowanym terminem rozpoczęcia funkcjonowania systemu kart płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. System kart płatniczych może rozpocząć funkcjonowanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli Prezes NBP w terminie 2 miesięcy od dnia przekazania informacji nie stwierdzi braku zgodności zasad funkcjonowania systemu kart płatniczych z wymogami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2015/751.

Art. 132zp. 1. Organizacja płatnicza odpowiada za zgodność funkcjonowania schematu płatniczego z przepisami prawa oraz zapewnienie bezpieczeństwa i sprawności funkcjonowania schematu płatniczego. Jeżeli za określone funkcje w ramach schematu płatniczego jest odpowiedzialny inny uczestnik, organizacja płatnicza wskazuje ten podmiot i określa zakres jego odpowiedzialności.

2. Nazwa schematu płatniczego powinna jednoznacznie odróżniać się od nazw innych schematów płatniczych oraz systemów płatności.

3. Zasady funkcjonowania schematu płatniczego:

1) określają jego nazwę oraz rodzaje instrumentów płatniczych oferowanych w ramach schematu płatniczego;
2) wskazują waluty, w jakich będzie dokonywane przetwarzanie i rozliczanie transakcji płatniczych realizowanych instrumentami płatniczymi wydanymi w ramach schematu płatniczego;
3) wskazują infrastrukturę, systemy płatności i schematy płatnicze, z którymi będzie związane funkcjonowanie schematu płatniczego;
4) wskazują podmiot obsługujący transakcje w rozumieniu art. 2 pkt 28 rozporządzenia (UE) 2015/751, jeżeli schemat płatniczy jest czterostronnym systemem kart płatniczych, o którym mowa w art. 2 pkt 17 rozporządzenia (UE) 2015/751;
5) w sposób wyczerpujący i jednoznaczny określają wymagania dla wydawców instrumentów płatniczych, akceptantów, użytkowników i podmiotów, którym organizacja płatnicza powierza zadania związane z bieżącym funkcjonowaniem schematu płatniczego, w tym dostawców

infrastruktury technicznej, w szczególności umożliwiają ustalenie odpowiedzialności w zakresie przetwarzania i rozliczania transakcji płatniczych;

6) zapewniają przejrzystość przepływów środków pieniężnych pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w schemacie płatniczym oraz użytkownikami usług płatniczych;
7) wskazują sposób zarządzania poszczególnymi rodzajami ryzyka, występującymi w związku z funkcjonowaniem schematu płatniczego;
8) zapewniają podmiotom uczestniczącym w schemacie płatniczym oraz użytkownikom usług płatniczych rzetelną informację o ryzyku, w szczególności ryzyku finansowym, związanym z uczestnictwem w schemacie płatniczym;
9) zapewniają bezpieczne i sprawne przetwarzanie, rozliczanie i rozrachunek transakcji płatniczych, służące minimalizacji ryzyka finansowego w procesie przetwarzania, rozliczenia i rozrachunku;
10) zapewniają poziom bezpieczeństwa, niezawodności i ciągłości działania schematu płatniczego adekwatny do poziomu generowanego ryzyka;
11) nie powinny powodować zagrożeń dla stabilności systemu płatniczego;
12) zapewniają skuteczność, rzetelność i przejrzystość zarządzania schematem płatniczym;
13) wskazują rozwiązania organizacyjne organizacji płatniczej w zakresie struktury i procedur podejmowania decyzji dotyczącej działalności polegającej na przetwarzaniu transakcji płatniczych oraz sposób ustalania kosztów tej działalności, jeżeli organizacja płatnicza nie jest jednocześnie jedynym wydawcą instrumentu płatniczego oraz jedynym podmiotem świadczącym usługę, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5, chyba że przetwarzanie transakcji płatniczych zostało powierzone podmiotowi trzeciemu.

4. Schemat płatniczy nie może wprowadzać:

1) ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych schematach płatniczych;
2) zasad, które wprowadzałyby odmienny sposób traktowania dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2;

3) ograniczeń ze względu na rodzaj podmiotu lub formę prawną prowadzonej działalności.

Art. 132zq. 1. Organizacja płatnicza w terminie do ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu kończącym dany kwartał przekazuje do NBP kwartalne informacje o całkowitej liczbie i wartości przetworzonych i rozliczonych krajowych transakcji płatniczych oraz przekazuje niezwłocznie informacje o zdarzeniach zaistniałych w związku z prowadzeniem schematu płatniczego mających lub mogących mieć negatywny wpływ na sprawne lub bezpieczne funkcjonowanie schematu płatniczego, zaistniałych w związku z prowadzeniem schematu płatniczego.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do schematu płatniczego, o którym mowa w art. 132zo ust. 1 pkt 2, NBP może uzyskiwać od wskazanego przez organizację płatniczą właściwego organu nadzoru, jeżeli zakres i częstotliwość przekazywania tych informacji są tożsame.

3. Organizacja kartowa, w terminie do ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu kończącym dany kwartał, przekazuje do NBP kwartalne informacje niezbędne do sprawdzenia prawidłowości stosowania wysokości opłat interchange zgodnie z art. 3 i art. 4 rozporządzenia (UE) 2015/751.

4. Na żądanie Prezesa NBP organizacja płatnicza udostępnia NBP informacje i dokumenty w zakresie określonym w art. 132zp ust. 3, niezbędne do oceny zgodności zasad funkcjonowania schematu płatniczego z przepisami prawa oraz zapewnienia bezpieczeństwa i sprawności jego funkcjonowania, w terminie 2 tygodni od dnia otrzymania żądania. W uzasadnionych przypadkach Prezes NBP, na wniosek organizacji płatniczej, może przedłużyć termin na udostępnienie informacji i dokumentów o kolejne 2 tygodnie.

5. Organizacja płatnicza jest obowiązana przekazać NBP teksty jednolite dokumentów określających zasady funkcjonowania schematu płatniczego w terminie miesiąca od dnia otrzymania zgody na zmianę zasad funkcjonowania schematu płatniczego.

6. Prezes NBP może wydawać organizacji płatniczej, w drodze decyzji, zalecenia w zakresie zapewnienia zgodności funkcjonowania schematu

płatniczego z przepisami prawa oraz bezpieczeństwa lub sprawności jego funkcjonowania, w terminie oznaczonym w zaleceniu.

7. Organizacja płatnicza, która nie wykonuje zalecenia, o którym mowa w ust. 6, w zakresie naruszenia obowiązków określonych w:

1) art. 6–8, art. 10 lub art. 11 rozporządzenia (UE) 2015/751 – podlega karze pieniężnej do 1 000 000 zł;
2) art. 3, art. 4 lub art. 5 rozporządzenia (UE) 2015/751 – podlega karze pieniężnej do 5 000 000 zł.

8. Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w ust. 7, Prezes NBP uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia przepisów rozporządzenia (UE) 2015/751, wpływ tego naruszenia na prawidłowe funkcjonowanie rynku usług płatniczych, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową organizacji płatniczej, która dokonała naruszenia.

9. Wpływy z kar pieniężnych, o których mowa w ust. 7, stanowią dochód budżetu państwa.

10. Należności z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 7, podlegają egzekucji w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 132zr. 1. Prezes NBP może wydać decyzję o czasowym, częściowym albo całkowitym wstrzymaniu funkcjonowania schematu płatniczego albo uchylić zgodę na prowadzenie schematu płatniczego w razie stwierdzenia, że:

1) działanie schematu płatniczego:
   a) jest sprzeczne z przepisami prawa,
   b) nie zapewnia bezpieczeństwa lub sprawności jego funkcjonowania,
   c) stwarza zagrożenie dla użytkowników, stabilności systemu płatniczego, bezpieczeństwa lub sprawności funkcjonowania powiązanych systemów płatności;
2) schemat płatniczy nie funkcjonuje przez ostatnich 12 miesięcy;
3) organizacja płatnicza nie udostępniła we wskazanym terminie informacji i dokumentów, o których mowa w art. 132zq ust. 4;
4) organizacja płatnicza nie wykonała zalecenia wydanego przez Prezesa NBP w terminie oznaczonym w tym zaleceniu;

5) zmiany zasad funkcjonowania schematu płatniczego zostały dokonane bez uzyskania zgody, o której mowa w art. 132zm ust. 2.

2. Organizacja płatnicza zaprzestaje prowadzenia schematu płatniczego w zakresie i w terminie wskazanych w decyzji, o której mowa w ust. 1.

Art. 132zs. 1. NBP prowadzi i zamieszcza na swojej stronie internetowej listę schematów płatniczych funkcjonujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Lista zawiera informacje o nazwie i siedzibie organizacji płatniczej lub innych podmiotach odpowiedzialnych za funkcjonowanie schematu płatniczego, nazwie schematu płatniczego oraz rodzajach instrumentów płatniczych wydawanych w ramach tego schematu.

2. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 132zr ust. 1, Prezes NBP zamieszcza na swojej stronie internetowej informację o czasowym, częściowym albo całkowitym wstrzymaniu funkcjonowania schematu płatniczego albo skreśla schemat płatniczy z listy, o której mowa w ust. 1, z dniem, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 132zt. Przepisów niniejszego działu nie stosuje się do schematów płatniczych, które funkcjonują na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 przez właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania tego rozporządzenia.

Art. 132zu. 1. Dokumenty i informacje, o których mowa w art. 132zn ust. 1 i 3 oraz art. 132zo ust. 2, są przekazywane w postaci elektronicznej.

2. Dokumenty i informacje, o których mowa w art. 132zq ust. 1 i 3, są przekazywane w postaci elektronicznej z wykorzystaniem odpowiednich certyfikatów wydanych przez NBP lub innych form uwierzytelniania stosowanych przez NBP.

Art. 132zv. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określi, w drodze rozporządzenia:

1) kryteria oceny schematu płatniczego, szczegółowy zakres informacji zawartych we wniosku, o którym mowa w art. 132zn ust. 1 i art. 132zo ust. 5, oraz rodzaj dokumentów dołączanych do tego wniosku,

2) szczegółowy zakres informacji oraz rodzaj dokumentów przekazywanych do NBP w przypadku, o którym mowa w art. 132zo ust. 2,

3) szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 132zq ust. 1 i 3

– mając na względzie konieczność zapewnienia prawidłowości, bezpieczeństwa i sprawności funkcjonowania schematu płatniczego oraz infrastruktury, systemów płatności i schematów płatniczych powiązanych oraz kompletności i wiarygodności przekazywanych informacji i dokumentów.

Art. 132zw. Do decyzji Prezesa NBP stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.”;

30) po art. 152 dodaje się art. 152a w brzmieniu:

„Art. 152a. 1. Kto prowadzi schemat płatniczy bez wymaganej zgody Prezesa NBP lub nie będąc do jego prowadzenia uprawnionym w inny sposób, podlega grzywnie do 5 000 000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.”;

31) po art. 153a dodaje się art. 153b w brzmieniu:

„Art. 153b. 1. Kto zamieszcza oświadczenie, o którym mowa w art. 14h ust. 1, niezgodne z prawdą, podlega grzywnie do 1 000 000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908, z późn. zm.[6)]) w art. 23a w ust. 1 w pkt 3 dodaje się przecinek i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) numeracji banków i ich jednostek organizacyjnych”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.[7)]) wprowadza się następujące zmiany:

---

6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1036, z 2015 r. poz. 855 i 1513 oraz z 2016 r. poz. 996.

1) w art. 63d:

a) ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Polecenie zapłaty stanowi udzieloną bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej dyspozycję wierzyciela obciążenia określoną kwotą odpowiednio rachunku bankowego dłużnika lub rachunku dłużnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej i uznania tą kwotą rachunku wierzyciela. Dyspozycja wierzyciela oznacza równocześnie jego zgodę na cofnięcie przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową dłużnika obciążenia rachunku dłużnika i cofnięcie uznania rachunku wierzyciela w przypadku dokonanego przez dłużnika odwołania polecenia zapłaty, o którym mowa w ust. 6.

2. Przeprowadzenie rozliczeń poleceniem zapłaty jest dopuszczalne pod warunkiem:

1) posiadania przez wierzyciela i dłużnika rachunków w bankach lub spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, które zawarły porozumienie w sprawie stosowania polecenia zapłaty, określające w szczególności: zakres odpowiedzialności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych wykonujących polecenie zapłaty, przyczyny odmowy wykonania polecenia zapłaty przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową dłużnika, procedury dochodzenia wzajemnych roszczeń banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, wynikających ze skutków odwołania polecenia zapłaty przez dłużnika, wzory jednolitych formularzy oraz zasady wykonywania przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe poleceń zapłaty za pomocą informatycznych nośników danych;

2) udzielenia przez dłużnika wierzycielowi zgody do obciążania rachunku dłużnika w drodze polecenia zapłaty w umownych terminach zapłaty z tytułu określonych zobowiązań;

[7)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615, 904 i 996.

3) zawarcia pomiędzy wierzycielem a prowadzącymi jego rachunek bankiem lub spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową umowy w sprawie stosowania polecenia zapłaty przez wierzyciela, zawierającej w szczególności: zgodę banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej na stosowanie polecenia zapłaty przez wierzyciela, zasady składania i realizowania poleceń zapłaty, zgodę wierzyciela na obciążenie jego rachunku kwotami odwoływanych poleceń zapłaty wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, zwróconymi dłużnikowi w związku z odwołaniem polecenia zapłaty oraz zakres odpowiedzialności wierzyciela i banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej;

4) że maksymalna kwota pojedynczego polecenia zapłaty nie przekracza równowartości, przeliczonej na złote według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu kwartału poprzedzającego kwartał, w którym dokonywane jest rozliczenie pieniężne:

a) 1000 euro – w przypadku gdy dłużnikiem jest osoba fizyczna niewykonująca działalności gospodarczej,

b) 50 000 euro – w przypadku pozostałych dłużników.

3. Bank, który udzielił wierzycielowi zgody na stosowanie poleceń zapłaty, jest wobec banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych – stron porozumienia, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, odpowiedzialny za działania wierzyciela związane ze stosowaniem poleceń zapłaty, w szczególności jest obowiązany do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, również w przypadku braku środków na rachunku wierzyciela lub wystąpienia innej przyczyny uniemożliwiającej obciążenie rachunku bankowego wierzyciela.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, która udzieliła wierzycielowi zgody na stosowanie poleceń zapłaty, jest wobec banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych – stron porozumienia, o

którym mowa w ust. 2 pkt 1, odpowiedzialna za działania wierzyciela związane ze stosowaniem poleceń zapłaty, w szczególności jest obowiązana do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, również w przypadku braku środków na rachunku wierzyciela lub wystąpienia innej przyczyny uniemożliwiającej obciążenie rachunku wierzyciela.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Uznanie rachunku bankowego wierzyciela następuje po uzyskaniu przez jego bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową od banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika środków wystarczających na pokrycie polecenia zapłaty.”,

d) ust. 6–8 otrzymują brzmienie:

„6. Dłużnik może odwołać pojedyncze polecenie zapłaty, w prowadzących jego rachunek banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w terminie:

1) 30 dni kalendarzowych od dnia dokonania obciążenia rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej – w przypadku gdy dłużnikiem jest osoba fizyczna niewykonująca działalności gospodarczej;
2) 5 dni roboczych od dnia dokonania obciążenia rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej – w przypadku pozostałych dłużników.

7. Odwołanie polecenia zapłaty przez dłużnika zobowiązuje bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową dłużnika do natychmiastowego uznania rachunku bankowego dłużnika lub rachunku dłużnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej kwotą odwołanego polecenia zapłaty. Uznanie rachunku dłużnika następuje z datą złożenia odwołania polecenia zapłaty, z obowiązkiem naliczenia – od dnia obciążenia rachunku dłużnika kwotą odwołanego polecenia zapłaty – odsetek należnych dłużnikowi z tytułu oprocentowania rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej.

8. Będący wierzycielami bank lub spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa mogą przeprowadzić rozliczenia poleceniem zapłaty na warunkach określonych w ustawie, z tym że:

1) do rozliczeń tych nie stosuje się przepisów ust. 2 pkt 3 i ust. 3;
2) ten bank lub ta spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa są obowiązani do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika.”;

2) w art. 68:
   a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
      „1) sposób przeprowadzania rozliczeń międzybankowych i rozrachunków międzybankowych, mając na względzie zapewnienie sprawnego i bezpiecznego dokonywania rozliczeń pieniężnych oraz funkcjonowania systemów płatności;”,
   b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
      „5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania informacji związanych z numeracją banków i ich jednostek organizacyjnych.”;
3) w art. 92ba dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Bank jest obowiązany udzielić dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1-3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, informacji o:

1) rachunkach bankowych posiadacza, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza;
2) rachunkach posiadacza rachunku bankowego prowadzonych w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza.

4. W informacji, o której mowa w ust. 3, wskazuje się podmiot, który prowadzi albo prowadził rachunek, oraz informację, czy rachunki są nadal prowadzone.”;

4) art. 92bc i art. 92bd otrzymują brzmienie:

„Art. 92bc. 1. Zbiorczą informację oraz informację, o której mowa w art. 92ba ust. 3, bank jest obowiązany pozyskać z Centralnej informacji

niezwłocznie po otrzymaniu pisemnego żądania od osoby, o której mowa w art. 92ba ust. 1, i zweryfikowaniu jej tytułu prawnego lub od dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej. Zbiorczą informację oraz informację, o której mowa w art. 92ba ust. 3, bank jest obowiązany dostarczyć osobie, która wystąpiła z żądaniem, lub dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, niezwłocznie po jej pozyskaniu z Centralnej informacji.

2. Zbiorcza informacja oraz informacja, o której mowa w art. 92ba ust. 3, może być dostarczona odpłatnie, przy czym opłata nie może być wyższa niż koszt wygenerowania takiej informacji.

Art. 92bd. 1. Bank prowadzący rachunek bankowy jest obowiązany nieodpłatnie udzielić informacji, o których mowa w art. 92ba ust. 1 i 3, Centralnej informacji. Bank spółdzielczy może udzielić informacji za pośrednictwem banku zrzeszającego.

2. Informacji, o których mowa w art. 92ba ust. 1 i 3, bank udziela niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania od Centralnej informacji.”;

5) w art. 105 w ust. 1 po pkt 1d dodaje się pkt 1e w brzmieniu:

„1e) innym bankom, spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67, albo spółce handlowej, o której mowa w art. 92bb ust. 1, w zakresie niezbędnym do udzielania informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 3;”;

6) w art. 105b dotychczasową treść oznacza się ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Podmioty, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a–h, k–ł, p, s, t oraz v, w granicach uprawnień wynikających z tych przepisów są uprawnione do uzyskania informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 3, w dowolnym banku.”;

7) po art. 140c dodaje się art. 140d w brzmieniu:

„Art. 140d. 1. W przypadku gdy bank nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ia ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

2. W przypadku gdy bank nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ii ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

3. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia wagę, czas trwania i przyczyny naruszenia obowiązku określonego w art. 59ia ust. 1 lub art. 59ii ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, rozmiar prowadzonej przez bank działalności oraz jego sytuację finansową.

4. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią dochód budżetu państwa.

5. Należności z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246 i 1036, z 2015 r. poz. 978 oraz z 2016 r. poz. 615) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w pkt 5 lit. j otrzymuje brzmienie:

„j) podmiot, którego siedziba znajduje się poza terytorium innych państw członkowskich, prowadzący działalność analogiczną do działalności instytucji kredytowej, o której mowa w lit. c, lub zagranicznej firmy inwestycyjnej, o której mowa w art. 3 pkt 32 ustawy wymienionej w lit. d,”;

2) po art. 1a dodaje się art. 1b w brzmieniu:

„Art. 1b. Nazwa systemu płatności powinna jednoznacznie odróżniać się od nazw innych systemów płatności, schematów płatniczych oraz usług płatniczych.”;

3) w art. 4:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisy ustawy, przepisy art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135–137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe oraz przepisy art. 242, art. 244, art. 245, art. 254, art. 255 i art. 309 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, dotyczące skutków ogłoszenia upadłości lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego wobec podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu, stosuje się odpowiednio:”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ustawy, przepisy art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135–137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe oraz przepisy art. 242, art. 244, art. 245, art. 254, art. 255 i art. 309 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, dotyczące skutków ogłoszenia upadłości lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego wobec podmiotu mającego siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, stosuje się odpowiednio w razie podjęcia wobec tego podmiotu zagranicznego postępowania upadłościowego.”;

4) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Skutki prawne wynikające z ogłoszenia upadłości, otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego lub podjęcia zagranicznego postępowania upadłościowego wobec podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych podlegających prawu innego państwa członkowskiego, odnoszące się do praw i obowiązków tego podmiotu pozostających w związku z uczestnictwem w takim systemie, są określone przez prawo właściwe dla tego systemu.”;

5) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. W razie ogłoszenia upadłości lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego wobec uczestnika systemu do jego praw i obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie stosuje się przepisy prawa polskiego, z zastrzeżeniem art. 12.”;

6) w art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O ogłoszeniu upadłości lub otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego wobec podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem podlegającego prawu polskiemu lub prawu innego państwa członkowskiego systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, sąd powiadamia NBP w dniu wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, podając jednocześnie godzinę jego wydania.”;

7) w art. 15 w ust. 2 wyrazy „Prezesa Narodowego Banku Polskiego” zastępuje się wyrazami „Prezesa NBP”;

8) art. 15a otrzymuje brzmienie:

„Art. 15a. Przepisy art. 66, art. 67, art. 80 i art. 135–137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe oraz przepisy art. 242, art. 244, art. 245, art. 254, art. 255 i art. 309 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne stosuje się odpowiednio do niebędącego uczestnikiem podmiotu prowadzącego system interoperacyjny.”;

9) w art. 16:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prowadzenie systemów rozrachunku papierów wartościowych, z wyjątkiem systemów prowadzonych przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 6 lub ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, oraz systemów prowadzonych przez NBP, wymaga zezwolenia KNF na prowadzenie izby rozliczeniowej lub izby rozrachunkowej, wydanego na podstawie art. 68a ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, lub zezwolenia KNF na świadczenie usług rozliczeniowych jako kontrahent

centralny, wydanego na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 1), lub zezwolenia KNF na prowadzenie działalności jako depozyt papierów wartościowych, wydanego na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającego dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 1).”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Podmiot prowadzący system jest obowiązany przekazać NBP teksty jednolite dokumentów określających zasady funkcjonowania systemu, w terminie miesiąca od dnia otrzymania zgody, o której mowa w ust. 3.”;

10) w art. 17:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek składa się do Prezesa NBP co najmniej na 3 miesiące przed planowanym terminem rozpoczęcia funkcjonowania systemu, określając w nim nazwę systemu, waluty, w jakich będą dokonywane rozliczenia lub rozrachunek w ramach systemu i zasady funkcjonowania systemu oraz dołączając:

1) dokumenty określające:

a) zadania podmiotu, który będzie prowadził system, lub prowadzącego system,

b) kryteria uczestnictwa w systemie, w tym wymagania dla uczestników systemu oraz zasady nabywania lub utraty statusu uczestnika,

c) moment wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu oraz moment, od którego zlecenie rozrachunku nie może zostać odwołane przez uczestnika lub osobę trzecią,

d) zasady przekazywania, wprowadzania i wykonywania zleceń rozrachunku w systemie,

e) zasady zarządzania poszczególnymi rodzajami ryzyka, występującymi w związku z funkcjonowaniem systemu,

f) zakres wzajemnej odpowiedzialności uczestników systemu i podmiotu prowadzącego system,

g) formę prawną podmiotu zamierzającego prowadzić system;

2) wzory umów określających prawne powiązania pomiędzy uczestnikami oraz pomiędzy niebędącym uczestnikiem podmiotem prowadzącym system a uczestnikami, związane z uczestnictwem w systemie oraz jego funkcjonowaniem;

3) oświadczenie o planowanym terminie rozpoczęcia funkcjonowania systemu, przy czym za rozpoczęcie funkcjonowania systemu uważa się wprowadzenie do systemu pierwszego zlecenia rozrachunku, o którym mowa w art. 1 pkt 12 lit. a.”,

b) uchyla się ust. 3,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Podmioty, które uzyskały zgodę na prowadzenie systemu płatności, informują Prezesa NBP o:

1) rozpoczęciu funkcjonowania systemu, dołączając listę jego uczestników,

2) zmianie uczestników systemu, w tym zmianie uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników zgodnie z art. 2a,

3) zmianie danych dotyczących firmy, siedziby i adresu podmiotu prowadzącego system,

4) zakończeniu funkcjonowania systemu

– w terminie 7 dni od dnia wystąpienia takiego zdarzenia.”,

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Na żądanie Prezesa NBP wnioskodawca przekazuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania żądania, teksty jednolite zmienianych dokumentów określających zasady funkcjonowania systemu.”;

11) art. 17a otrzymuje brzmienie:

„Art. 17a. 1. W przypadku powzięcia informacji o możliwości funkcjonowania między dwoma podmiotami prawnych powiązań określających zasady realizacji między nimi zleceń rozrachunku istotnych ze względu na ryzyko systemowe Prezes NBP może zażądać od tych podmiotów przekazania dokumentów regulujących te powiązania w terminie 2 tygodni od dnia otrzymania żądania. W uzasadnionych przypadkach Prezes NBP, na wniosek podmiotu prowadzącego system, może przedłużyć termin na przekazanie dokumentów o kolejne 2 tygodnie.

2. W razie stwierdzenia przez Prezesa NBP, że prawne powiązania, o których mowa w ust. 1, są systemem płatności, podmioty tworzące te powiązania są obowiązane wskazać moment wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu oraz moment, od którego zlecenie rozrachunku nie może zostać odwołane przez uczestnika lub osobę trzecią. Do takiego systemu przepisy art. 16 ust. 3, art. 17 ust. 3a–5 oraz art. 18 ust. 2–3 stosuje się odpowiednio.”;

12) po art. 17a dodaje się art. 17b w brzmieniu:

„Art. 17b. Podmiot prowadzący system płatności, który zamierza zawrzeć z innym podmiotem prowadzącym system płatności porozumienie dotyczące międzysystemowej realizacji zleceń rozrachunku, nie później niż 7 dni przed zawarciem porozumienia, informuje Prezesa NBP o systemach, które mają być objęte takim porozumieniem, oraz o podmiotach prowadzących te systemy.”;

13) w art. 18:

a) w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4–6 w brzmieniu:

„4) system nie rozpoczął funkcjonowania w terminie 12 miesięcy od dnia wydania zgody;

5) system nie funkcjonuje w okresie dłuższym niż 12 kolejnych miesięcy;

6) podmiot prowadzący system nie wykonał zalecenia, o którym mowa w ust. 6b.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3 i 6, Prezes NBP może wydać decyzję o czasowym, częściowym albo całkowitym wstrzymaniu funkcjonowania systemu, jeżeli nie jest uzasadnione uchylenie zgody ze względu na wagę naruszenia i jego ograniczony wpływ na sprawne i bezpieczne funkcjonowanie systemu.”,

c) ust. 4–6 otrzymują brzmienie:

„4. W celu dokonania oceny prawidłowości funkcjonowania systemu w zakresie wystąpienia przesłanek, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3 i 6, podmiot prowadzący system jest obowiązany do przedstawienia, na żądanie Prezesa NBP, niezbędnych informacji i dokumentów w zakresie objętym art. 17 ust. 2 w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia żądania. W uzasadnionych przypadkach Prezes NBP, na wniosek podmiotu prowadzącego system, może przedłużyć termin na przedstawienie informacji i dokumentów o kolejne 2 tygodnie.

5. W celu dokonania oceny prawidłowości funkcjonowania systemu, o którym mowa w art. 2 ust. 1, w zakresie wystąpienia przesłanek, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3 i 6, podmiot, który dokonał prawnych powiązań tworzących taki system, jest obowiązany do przedstawienia, na żądanie Prezesa NBP, niezbędnych dokumentów w zakresie objętym art. 17a, w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia żądania. W uzasadnionych przypadkach Prezes NBP, na wniosek podmiotu prowadzącego system, może przedłużyć termin na przedstawienie dokumentów o kolejne 2 tygodnie.

6. W przypadku powzięcia przez Prezesa NBP uzasadnionego podejrzenia, że podmiot prowadzi system bez wymaganej zgody, podmiot ten jest obowiązany, na żądanie Prezesa NBP, do przedstawienia informacji i dokumentów w zakresie objętym art. 17 ust. 2 oraz art. 17a, niezbędnych do dokonania oceny stanu faktycznego i ustalenia, czy podmiot prowadzi system płatności, w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia żądania. W uzasadnionych przypadkach Prezes NBP, na wniosek podmiotu prowadzącego system, może przedłużyć termin na przedstawienie informacji i dokumentów o kolejne 2 tygodnie.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a–6c w brzmieniu:

„6a. Podmiot prowadzący system płatności jest obowiązany do przekazywania do NBP:

1) informacji o zdarzeniach zaistniałych w związku z prowadzeniem systemu, mających lub mogących mieć negatywny wpływ na sprawne lub bezpieczne funkcjonowanie systemu;

2) danych dotyczących bieżącego funkcjonowania prowadzonego systemu, podmiotu prowadzącego system płatności, a także dokonywania rozrachunku lub rozliczeń.

6b. W celu zapewnienia zgodnego z przepisami prawa polskiego oraz sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania systemu, Prezes NBP może wydawać, w drodze decyzji, zalecenia podmiotowi prowadzącemu system płatności.

6c. Dokumenty i informacje, o których mowa w ust. 6a, są przekazywane w postaci elektronicznej, z wykorzystaniem odpowiednich certyfikatów wydanych przez NBP lub innych form uwierzytelniania stosowanych przez NBP.”,

e) uchyla się ust. 7;

14) po art. 19 dodaje się art. 19a i art. 19b w brzmieniu:

„Art. 19a. Dokumenty i informacje, o których mowa w art. 16 ust. 4, art. 17 ust. 4 i 5, art. 17a, art. 17b i art. 18 ust. 4–6, są przekazywane w postaci elektronicznej.

Art. 19b. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny zasad funkcjonowania systemu płatności, szczegółowy zakres informacji oraz rodzaj dokumentów, które należy dołączyć do wniosku o udzielenie zgody na prowadzenie systemu płatności, oraz szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 17b i art. 18 ust. 6a, mając na względzie konieczność sprawdzenia prawidłowości, bezpieczeństwa i sprawności funkcjonowania systemu płatności oraz kompletności i wiarygodności przekazywanych informacji i dokumentów.”;

15) w art. 22:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. NBP prowadzi i zamieszcza na swojej stronie internetowej listę systemów oraz listę uczestników systemów, o których mowa w art. 15.”,

b) uchyla się ust. 2–4;

16) w art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto nie dopełnia obowiązku przekazania informacji lub dokumentów, o którym mowa w art. 16 ust. 4, art. 17 ust. 4 i 5, art. 17a, art. 17b i art. 18 ust. 4–6a, podlega grzywnie do 500 000 zł.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2014 r. poz. 510, z późn. zm.[8)]) w art. 3 po ust. 1e dodaje się ust. 1f w brzmieniu:

„1f. Do BGK:

1) przepisów art. 141m–141x oraz art. 158–159 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe nie stosuje się;

2) przepisy art. 142–157f oraz art. 169 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe stosuje się odpowiednio.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.[9)]) w art. 75:

1) w ust. 1 w pkt 30 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 31 w brzmieniu:

„31) ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246, z późn. zm.[10)]), w zakresie prowadzenia systemu rozrachunku papierów wartościowych.”;

2) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Uzyskania zgody wymaga prowadzenie:

1) systemu płatności w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i

---

8) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1146, z 2015 r. poz. 1513 oraz z 2016 r. poz. 266, 615, 888, 1202 i 1250.

9) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 875, 978, 1197, 1268, 1272, 1618, 1649, 1688, 1712, 1844 i 1893 oraz z 2016 r. poz. 65, 352, 615 i 780.

10) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1036, z 2015 r. poz. 978 oraz z 2016 r. poz. 615 i …

systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami;

2) schematu płatniczego w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94, z późn. zm.[11)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 64a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na żądanie Prezesa Narodowego Banku Polskiego osoby wchodzące w skład zarządu Krajowego Depozytu lub pozostające z Krajowym Depozytem w stosunku pracy są obowiązane do udzielenia, w terminie określonym w żądaniu, jednak nie krótszym niż 7 dni, pisemnych informacji w sprawach dotyczących działalności Krajowego Depozytu w zakresie dokonywania rozrachunku lub rozliczania transakcji, których przedmiotem są instrumenty finansowe. W uzasadnionych przypadkach Prezes Narodowego Banku Polskiego może żądać udzielenia tych informacji w krótszym terminie.”;

2) po art. 68e dodaje się art. 68f–68h w brzmieniu:

„Art. 68f. 1. Podmioty prowadzące depozyt papierów wartościowych, system rejestracji instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi lub system rozrachunku przekazują Prezesowi Narodowego Banku Polskiego dane dotyczące bieżącego funkcjonowania prowadzonego depozytu papierów wartościowych lub systemu rejestracji instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi, podmiotu prowadzącego depozyt papierów wartościowych, system rejestracji instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi lub system rozrachunku, a także dokonywania rozrachunku lub rozliczeń.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, przekazują Prezesowi Narodowego Banku Polskiego informacje o zdarzeniach zaistniałych w związku z prowadzeniem depozytu papierów wartościowych, systemu rejestracji instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi lub systemu

---

[11)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 586, z 2015 r. poz. 73, 978, 1045, 1223, 1260, 1348, 1505, 1513, 1634, 1844 i 1890 oraz z 2016 r. poz. 65 i 615.

rozrachunku, mających lub mogących mieć negatywny wpływ na sprawne lub bezpieczne jego funkcjonowanie (incydent).

3. Dokumenty i informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane w postaci elektronicznej z wykorzystaniem odpowiednich certyfikatów wydanych przez Narodowy Bank Polski lub innych form uwierzytelniania stosowanych przez Narodowy Bank Polski, chyba, że są one publikowane na stronie internetowej podmiotu, o którym mowa w ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określi, w drodze rozporządzenia, termin przekazywania oraz szczegółowy zakres przekazywanych danych, o których mowa w ust. 1, oraz informacji o zaistniałych incydentach, o których mowa w ust. 2, mając na względzie konieczność zapewnienia prawidłowości, bezpieczeństwa i sprawności funkcjonowania depozytu papierów wartościowych, systemu rejestracji instrumentów finansowych niebędących papierami wartościowymi i systemu rozrachunku oraz kompletności i wiarygodności tych danych i informacji.

Art. 68g. 1. Krajowy Depozyt, spółka, której Krajowy Depozyt przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1–6 lub ust. 2, CCP oraz spółki prowadzące izbę rozliczeniową lub izbę rozrachunkową informują Prezesa Narodowego Banku Polskiego o:

1) rozpoczęciu funkcjonowania systemu rozrachunku, dołączając listę uczestników tego systemu, przy czym za rozpoczęcie funkcjonowania systemu rozrachunku uważa się wprowadzenie do systemu pierwszego zlecenia rozrachunku, o którym mowa w art. 1 pkt 12 lit. b ustawy o ostateczności rozrachunku,
2) zakończeniu funkcjonowania systemu rozrachunku albo systemach, które zakończyły funkcjonowanie, jeżeli zakończenie funkcjonowania nie dotyczy wszystkich prowadzonych systemów rozrachunku,
3) zmianie listy uczestników każdego prowadzonego systemu rozrachunku, w tym zmianie uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników zgodnie z art. 2a ustawy o ostateczności rozrachunku,

4) zmianie danych dotyczących firmy, siedziby i adresu podmiotu prowadzącego system rozrachunku

– w terminie 7 dni od dnia wystąpienia takiego zdarzenia.

2. W przypadku powzięcia informacji o niewykonywaniu lub nienależytym wykonywaniu obowiązków określonych w ust. 1 Prezes Narodowego Banku Polskiego informuje o tym Przewodniczącego Komisji.

Art. 68h. 1. W przypadku zmiany wniosku o zatwierdzenie regulaminu, o którym mowa w art. 48 ust. 15, art. 50 ust. 2, art. 66 ust. 2, art. 68b ust. 1 i art. 68d ust. 3, wpływającej na proponowaną treść regulaminu podmiot składający wniosek przedkłada Komisji tekst jednolity regulaminu uwzględniający proponowane zmiany.

2. Do wniosku o zatwierdzenie zmian w regulaminie w przypadkach, o których mowa w art. 48 ust. 16, art. 50 ust. 2, art. 66 ust. 2, art. 68b ust. 1 i art. 68d ust. 3, dołącza się tekst jednolity regulaminu uwzględniający proponowane zmiany.

3. Opinie, o których mowa w art. 48 ust. 16, art. 50 ust. 2, art. 66 ust. 2, art. 68a ust. 5, art. 68b ust. 1 i art. 68d ust. 3, Prezes Narodowego Banku Polskiego wydaje w terminie miesiąca od dnia otrzymania żądania Komisji.”;

3) użyte w art. 110zm w ust. 2 w pkt 4, w art. 110zt w pkt 9, w art. 110zw, w art. 110zx w ust. 9 w pkt 4 oraz w ust. 12, dwukrotnie w art. 110zz w ust. 6 oraz w art. 150 w ust. 1 w pkt 15 w lit. d wyrazy „restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” zastępuje się wyrazami „przymusowej restrukturyzacji”;

4) w art. 150 w ust. 1 pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) w przypadkach określonych w art. 40, art. 64a, art. 68a ust. 13, art. 68f ust. 1 i 2, art. 89 ust. 4 i art. 161;”.

Art. 8. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174, 615, 888 i 996) w art. 6b w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Komisja może podać do publicznej wiadomości informację o karze pieniężnej nałożonej na dostawcę usług płatniczych w związku z niewypełnianiem przez niego obowiązków wynikających z art. 20a, art. 32b–32d, art. 59ia–59ie, art. 59ig, art. 59ih oraz art. 59ij–59iq ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, chyba że ujawnienie informacji stanowić może poważne

zagrożenie dla rynku finansowego lub może wyrządzić nieproporcjonalną szkodę.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450, z późn. zm.[12)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1a pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) karta płatnicza – kartę płatniczą w rozumieniu art. 2 pkt 15a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.[13)]);”;

2) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. 1. Oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności, o których mowa w art. 3, mogą być składane w postaci elektronicznej.

2. Dokumenty związane z czynnościami, o których mowa w art. 3, mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez kasy, Kasę Krajową lub podmioty kontrolowane przez kasy lub Kasę Krajową.

3. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

4. Rada Ministrów, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Kasy Krajowej, określi, w drodze rozporządzenia, sposób tworzenia, utrwalania, przekazywania, przechowywania i zabezpieczania, w tym przy zastosowaniu środków identyfikacji elektronicznej, dokumentów, o których mowa w ust. 2, mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa obrotu oraz ochronę interesów kas i ich członków.”;

---

12) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1158, 1259, 1311, 1830, 1854 i 1864 oraz z 2016 r. poz. 615.

13) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1916, z 2015 r. poz. 1764, 1830 i 1893 oraz z 2016 r. poz. …

3) w art. 9f w ust. 1:
   a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
      „3) w zakresie, w jakim udzielenie informacji objętych tajemnicą zawodową jest niezbędne do zawarcia i wykonywania umów sprzedaży wierzytelności;”,
   b) po pkt 5a dodaje się pkt 5b w brzmieniu:
      „5b) innym kasom, bankom oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, albo spółce handlowej, o której mowa w art. 92bb ust. 1 tej ustawy, w zakresie niezbędnym do udzielania informacji, o której mowa w art. 13d ust. 3;”;
4) w art. 9fa dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Podmioty, o których mowa w art. 9f ust. 1 pkt 4, 12–16 oraz 20–23, w granicach uprawnień wynikających z tych przepisów, są uprawnione do uzyskania informacji, o której mowa w art. 13d ust. 3, w dowolnej kasie.”;

5) w art. 13d dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Kasa jest obowiązana udzielić dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1-3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Kasy Krajowej, informacji o:

1) imiennych rachunkach członka kasy, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza;
2) rachunkach bankowych członka kasy, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza.

4. W informacji, o której mowa w ust. 3, wskazuje się podmiot, który prowadzi albo prowadził rachunek, oraz informację, czy rachunki są nadal prowadzone.”;

6) art. 13e i art. 13f otrzymują brzmienie:

„Art. 13e. 1. Zbiorczą informację oraz informację, o której mowa w art. 13d ust. 3, kasa jest obowiązana pozyskać z centralnej informacji o rachunkach, o której mowa w art. 92bb ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zwanej dalej „Centralną informacją”, niezwłocznie po otrzymaniu pisemnego żądania od osoby, o której mowa w art. 13d ust. 1, i zweryfikowaniu jej tytułu

prawnego, lub od dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Kasy Krajowej. Zbiorczą informację oraz informację, o której mowa w art. 13d ust. 3, kasa jest obowiązana dostarczyć osobie, która wystąpiła z żądaniem, lub dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Kasy Krajowej, niezwłocznie po jej pozyskaniu z Centralnej informacji.

2. Zbiorcza informacja oraz informacja, o której mowa w art. 13d ust. 3, może być dostarczona odpłatnie, przy czym opłata nie może być wyższa niż koszt wygenerowania takiej informacji.

Art. 13f. 1. Kasa prowadząca imienny rachunek członka kasy jest obowiązana nieodpłatnie udzielić informacji, o których mowa w art. 13d ust. 1 i 3, Centralnej informacji. Obowiązek udzielenia informacji może być realizowany za pośrednictwem Kasy Krajowej.

2. Informacji, o których mowa w art. 13d ust. 1 i 3, kasa lub Kasa Krajowa udziela niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania od Centralnej informacji.”;

7) w art. 61:

a) w ust. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) zgodności działalności kas w zakresie określonym w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”,

b) w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) zgodności działalności Kasy Krajowej w zakresie określonym w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

8) po art. 71a dodaje się art. 71b w brzmieniu:

„Art. 71b. 1. W przypadku gdy kasa nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ia ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na tę kasę karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu jej do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

2. W przypadku gdy kasa nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ii ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na tę kasę karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu jej do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

3. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia wagę, czas trwania i przyczyny naruszenia obowiązku określonego w art. 59ia ust. 1 lub art. 59ii ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, rozmiar prowadzonej przez kasę działalności oraz jej sytuację finansową.

4. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią dochód budżetu państwa.

5. Należności z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. poz. 996) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 w pkt 9 w lit. i średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. j w brzmieniu:

„j) zasad i form udzielania pomocy i wsparcia oraz dochodzenia zwrotu środków z tytułu udzielenia pomocy lub wsparcia w związku z restrukturyzacją kas;”;

2) w art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli w terminie 4 miesięcy od dnia przekazania przez Fundusz zgodnie z art. 86 ust. 2 informacji niezbędnych do opracowania grupowego planu przymusowej restrukturyzacji, o którym mowa w art. 74 ust. 1, plan ten nie zostanie przyjęty w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji, Fundusz przyjmuje grupowy plan przymusowej restrukturyzacji, z uwzględnieniem opinii zgłoszonych przez właściwe organy przymusowej restrukturyzacji w ramach kolegium przymusowej restrukturyzacji.”;

3) w art. 103:

a) w ust. 6 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Fundusz niezwłocznie zawiadamia o wydaniu decyzji, o których mowa w art. 11 ust. 4 pkt 1, 2, 4–14, 17–20 i 22–26 podmioty wymienione w art. 101 ust. 6 oraz:”,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 6, załącza się odpis decyzji będącej przedmiotem zawiadomienia. W zawiadomieniu wskazuje się dzień, z którym decyzja staje się wykonalna.”;

4) art. 107 otrzymuje brzmienie:

„Art. 107. Przepisy art. 103–106 stosuje się odpowiednio do decyzji w sprawach, o których mowa w art. 11 ust. 4 pkt 4–15, 17–20 i 22–26.”;

5) w art. 109:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji oraz wydane w przymusowej restrukturyzacji decyzje, o których mowa w art. 11 ust. 4 pkt 2, 4–8, 11, 12 i 17–26, lub informację o przyczynach i skutkach wydania tych decyzji, w szczególności dla klientów indywidualnych;”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli prawa udziałowe lub instrumenty dłużne nie zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, Fundusz przekazuje odpisy decyzji, o których mowa w ust. 1 akcjonariuszom, udziałowcom, członkom i wierzycielom podmiotu w restrukturyzacji ujętym w rejestrach podmiotu w restrukturyzacji, do których Fundusz ma dostęp.”;

6) w art. 113 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) na Fundusz przechodzi prawo podejmowania uchwał i decyzji w sprawach zastrzeżonych w ustawie i statucie albo umowie spółki do właściwości organów podmiotu w restrukturyzacji;”;

7) w art. 259 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) Komisja Nadzoru Finansowego potwierdziła zdolność kas do wniesienia składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 292 ust. 1, z uwzględnieniem składek, których wniesienie zostało odroczone zgodnie z art. 292 ust. 4 i 5.”;

8) w art. 265 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) zabezpieczenie wierzytelności gwarantujące zwrot pełnej kwoty wsparcia wraz z odsetkami w przypadku wsparcia w formie, o której mowa w art. 264 ust. 2 pkt 2.”;

9) art. 267 otrzymuje brzmienie:

„Art. 267. Z tytułu udzielenia wsparcia, o którym mowa w art. 264 ust. 2 pkt 3 i 4, Funduszowi przysługuje roszczenie w stosunku do kasy, wobec której Komisja Nadzoru Finansowego wydała decyzję o przejęciu wybranych praw majątkowych lub wybranych zobowiązań lub o likwidacji, a w przypadku ogłoszenia upadłości kasy do jej masy upadłości.”;

10) w art. 326 w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uzyskane od firm inwestycyjnych na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 94 ust. 1 pkt 4 i art. 94 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz rozporządzenia nr 575/2013.”.

Art. 11. Do postępowań o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w przypadku gdy wydanie tego zezwolenia wymaga zasięgnięcia opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie przekazała do Narodowego Banku Polskiego wniosku wraz z załącznikami, zgodnie z art. 61a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 12. Komisja Nadzoru Finansowego po raz pierwszy przekazuje informacje określone w art. 14i ust. 4, art. 32e, art. 59ih ust. 3 i art. 59iq ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 do dnia 18 września 2018 r.

Art. 13. 1. Podmiot prowadzący schemat płatniczy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy składa wniosek o wydanie zgody, o której mowa w art. 132zm ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, na prowadzenie schematu płatniczego, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Schemat płatniczy, o którym mowa w ust. 1, może być prowadzony do czasu rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Podmiot prowadzący w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy schemat płatniczy w rozumieniu art. 132zo ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 przedkłada dokumenty i informacje, o których mowa w art. 132zo ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Schemat płatniczy, o którym mowa w ust. 3, może być prowadzony do czasu rozpatrzenia sprawy zgodnie z art. 132zo ust. 2, 4 lub 5 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 14. 1. Obowiązki wynikające z art. 14g, art. 20a, art. 20b, art. 32b–32d, art. 59ia–59ie, art. 59ig, art. 59ih ust. 2, art. 59ii–59ip i art. 59iq ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 dostawcy wykonują nie później niż przed upływem 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisów art. 59ii–59ir ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się do czynności związanych z przeniesieniem rachunku rozpoczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15. W terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podmiot prowadzący system kart płatniczych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przekazuje Prezesowi Narodowego Banku Polskiego informacje potwierdzające zgodność ustalonych przez ten podmiot zasad funkcjonowania systemu kart płatniczych z wymogami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę (Dz. Urz. UE L 123 z 19.05.2015, str. 1). Jeżeli Prezes Narodowego Banku, Polskiego w terminie 2 miesięcy od dnia przekazania tych informacji, stwierdzi brak zgodności zasad funkcjonowania systemu kart płatniczych z wymogami określonymi w tym rozporządzeniu, wydaje zalecenie, o którym mowa w art. 132zq ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 16. W przypadku gdy w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie rozpocznie funkcjonowania żadna strona internetowa, o której mowa w art. 14h ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, Komisja Nadzoru Finansowego do dnia, gdy rozpocznie funkcjonowanie przynajmniej jedna strona internetowa, o której mowa w art. 14h ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, będzie dokonywała porównywania ofert dostawców zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 14h ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 na swojej stronie internetowej.

Art. 17. W przypadku gdy Prezes Narodowego Banku Polskiego odmówi wydania zgody na prowadzenie schematu płatniczego w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 2 albo 4, organizacja płatnicza zaprzestaje prowadzenia schematu płatniczego w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o odmowie wydania zgody. W tym samym terminie wydawca instrumentu płatniczego funkcjonującego w ramach schematu płatniczego, wobec którego wydana została decyzja o odmowie wydania zgody na jego prowadzenie, wycofuje z obrotu instrumenty płatnicze wydane w ramach tego schematu płatniczego.

Art. 18. W okresie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe mogą wykorzystywać unikatowe identyfikatory w sposób stosowany przed tym dniem.

Art. 19. Dotychczasowe przepisy wydane na podstawie art. 68 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 68 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie po upływie 60 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

1) art. 1 pkt 4, art. 2, art. 3 pkt 2 lit. b, art. 5, art. 7 pkt 3, art. 9 pkt 3 lit. a oraz art. 10, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
2) art. 1 pkt 16 w zakresie dodawanego art. 59ir, art. 3 pkt 7 i art. 9 pkt 8, które wchodzą w życie po upływie 20 miesięcy od dnia ogłoszenia.